

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

Yardımcı — Amma ağır bastım haaa!..

Yardımcı

BANKA İKRAMİYESİ OLARAK

REKOR BİR RAKAM

İŞ

Bu sene Türkiye İş Bankasının dağıttığı ikramiye tutarı bütün rekorları kırarak 2.5 milyona erişmiştir. 1958 İkramiye Plânını teşkil eden 2.5 milyonun yarısı Apartman Daireleri ve Ev İkramiyesi olarak, 1.250.000 lirası da para olarak dağıtılacaktır. 2.5 milyonun tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

her 150 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

İstanbul'a Bir Vali Geldi!

EVET, İstanbul'a bir vali geldi: öbürlerine hiç benzemiyen bir vali... Halk diliyle söyleyelim, bir vali baba...

Onu, vilâyetteki koltuğuna oturmadan Beyoğlunun yan sokaklarında gördük: İlkokul çocuklarının bile dadandıkları kumar folluklarını dolaşılıyor, yakaladığı civciv kumarbazları aile kümesine yolluyordu...

Demek, İstanbulun böyle bir meselesi de varmış!

Vali baba bununla da yetinmedi: onu, İstiklâl caddesinin eğri büğrü sokaklarında, yamrı yumru kaldırımlarında dolaşırken de gördük: nezleli göğüslerinin iğrenç söküntülerini kaldırımlara boşaltanları durduruyor, eşeklere mahsus asitli köşeleri sulayanları ayıplıyordu.

Birkaç gün içinde, caddeler boyunca sıralanan çöp sepetlerinin, sigara paketleri, kibrit

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

kutuları, otobüs biletleriyle dolduğunu gördük...

Şimdi, baştan başa İstiklâl caddesinin kendi çamurundan, kendi çirkefinden başka, İstanbulluyu suçlandırarak hiç bir kırı yok: ne kaldırıma sıvaşmış tükürük, ne asfaltta ezilmiş izmarit, ne çamura bulanmış portakal kabuğu...

Güzel İstanbulumuzun iki çirkin derdi, duygulu bir insan himmetiyle göz açıp kapamadan tedavi ediliverdi!

Ama, havagazı borularından hâlâ gaz yerine hava fışlıyor.. Ama, Terkos musluğu hâlâ zaman zaman su yerine ses veriyor... Ama, bakkallarda hâlâ peynir, kasaplarda hâlâ et yok. Ama, hâlâ Amasya elmasına,

Vaşington po takalına hasretiz. Ama, hâlâ doğum beşiğinde sallanan yavrulardan, ölüm döşegine düşen ihtiyarlara kadar, insan oğlunun ilk ve son gıdası ol n süt, gü ümlerde çalkanan bir bulanık sudur... Ama, hâlâ tünelde kuyruk, tramvayda kuyruk, otobüste kuyruk, dolmuşta kuyruk, hattâ taksi duraklarında kuyruk... Ama, hâlâ saatleri işlemeyen arabalar, ama hâlâ İstanbullunun yedi belâsı kesilen bazı şoförler, baş derdimiz, baş üzüntümüz, hattâ baş korkumuz... Ama, hâlâ... hâlâ... hâlâ...

Bu satırları yazarken, kaleminin ucundaki mürekkep bile öfkeyle köpürmeğe başladı...

Hayır vali baba, hayır... Lütfen müsaade et de biz yine taş, toprağa, asfalta tüküre tüküre boşalalım, ferahlıyalım biraz!

— Hıh, neye yarar? Koskoca profesör ama, bir muhtar bile olmadı!..

Belediyenin yeşil ordusu :

SURTE sürte bir oldum. Kismetim bağlanmış demek. İnsan darda kaldı mı, en olmayacak şeyleri bile düşünüyor. Başka türlü kimsenin iş vereceği yok, kadın olsam, dedim kendi kendime.

Maçka'dan Dolmabahçe'ye doğru, işte böyle düşününce düşünce gidiyordum. Stadyumun önüne geldim, bir ana baba günü. Öyle kalabalık, caddeden geçmenin imkânı yok! Bu adamlar stadyuma nasıl giriyorlar? İnsan anaforunun içinde, bir o yana, bir bu yana fır fır dönüyordum. Bir dalga geliyor, elli metre aşağı iniyoruz. Önden itiyorlar, yirmi adım geri bas, arkadan dayanıyorlar, otuz adım öne yürü. Dört yandan birden sıkıştırıyorlar, o zaman olduğun yerde fınıldak gibi dönüyorsun.

Bir yere geldim dayandım ki, söküp çıkmanın imkânı yok. Kendimi bu insan seline bıraktığımı sanmayın. Ha baham zorluyorum. Ama nereye? Bir saat kadar debelendim, çabaladım, çırpındım, o insan düğümünün içinden bir türlü kendimi sökü� çıkaramadım. Bana öyle geldi ki, içine düştüğüm bu insan anafon-

Yazan : AZİZ NESİN

Nedir bu, düdük elinde fırt fırt öttürünce herkes sana yol veriyor? dedim.

— Beni bırak da sen kendini anlat, ne iş yapıyorsun? dedi.

— Hiç bir iş yaptığım da yok. Beş aydır iş arıyorum. Ama erkeklere iş yok. Şimdi gelirken onu düşünüyordum. Bir iki makiyaj yapıp kadın kılıfına mı girsem? Ama onları doğruluyorum. Ben de yanımda çalıştırmak için birisini arasam, kazık gibi bir erkek alacağuma, güzel bir kadın seğerdim. İçimde kötülük olduğundan değil. Nasıl olsa ikisi de bir iş yapmıyacak mı, hiç olmazsa, karşısında güzel bir kadın görürsün de gönlün gözün açılır.

verme, kurban olayım... dedi.

Şoför de para almadı. Bu ne iş?

— Şoför tanıdık mı? dedim.

— Yoo... dedi.

— Ulan Musa, yoksa sen Polis Müdürü mü oldun?

Yine bir «sus!» işareti verdi.

— Şurdan öteberi alalım da eve gidelim, dedi.

Kasaba gittik. Kasap dükkânının önünde bir kuyruk var, sonu görünmüyor. Kuyruktakiler de sıra kavgası yapıyorlar, birbirlerine girmişler. Bizim Musa hemen düdüğe sarıldı. Düdüğün ötmesiyle, herkes yerli yerine çekildi. Kasap da dışarı uğrayıp, Musa'ya,

bir başına oturuyor. Elimizdekilerini bıraktık. Bizi kapıda bekleyen taksiye bindik. Bir gazinoya gittik. O şoför de para almadı.

Gazino tıklım tıklım dolu. Musa düdüğü fora etti. Daha ağzına götürmeğe kalmadan gazinonun önce garsonları, arkadan sahibi olacak biri koştu.

Bize sahnenin önünde bir masa kurdular. Biz bir şey istemeden, masayı donattılar.

— Ulan Musa, yoksa müfettiş misin?

Ben sordukça, sus, diyor, başka bir şey demiyor. Musa büyük bir şey olmuş ama ne olmuş? Bir türlü çıkaramıyorum. Sazlar, şarkılar başladı. Biz de kafaları çekiyoruz. Garsonlar etrafımızda pervane olmuşlar. Derken arkada bir gürültü koptu. Sarhoşlar birbirlerine girdiler. Onlar bıçakları fora ederken bizim Musa da düdüğe asıldı. Düdüğün bir fırt etmesiyle, o aslan kesilen kavgacılar uzuz it gibi kuyruklarını kısıp oturdular.

Düşünüyorum, düşünüyorum, bu bizim Musa ne oldu? Bir türlü bulamıyorum. Gazinodaki hesap şöyle bir yuvarlak hesap iki yüz

rundan bir daha ömrüm oldukça artık kurtulamıyacağım. O yana itile, bu yana kakıla son soluğumu şuracıkta verip güme gideceğim.

İşte tam o umutsuzluk sıramda, bir düdük öttü. Düdük ama, ne düdük... Anadan doğma sağırın duyacağı bir düdük. Düdüğün ötmesiyle o birbirine kenetlenmiş insan kalabalığı şak diye ikiye ayrıldı. Düdüklü adama yol verdiler. Bir de baktım, aaa... Bizim Musa değil mi?

— Musaa!.. diye ben bir bağırdım.

— Ulan Musaaa.. diye de bağırabilirdim. Ama düdüğe olan saygımdan olacak, böyle diyemedim. Sesimi duyunca Musa elimden tuttu, beni o kalabalıktan çıkardı. Yürümeğe başladık. Önümüz tıkağınca, Musa düdüğe asılıyordu. Düdüğü duyanlar birbirlerini ezerek kaçıyor, bize yol açıyorlardı. Musa önde, ben arkasında böyle böyle ilerliyerek stadyumun kapısına geldik. Musa bir düdük de kapıda öttürdü. Kapıdaki memur,

— Buyrun! diye bize yol verdi. Turnikeden geçtik içeri girdik. Geniş bir soluk alınca,

— Ulan Musa, sen Beden Terbiyesi Genel Müdürü mü oldun?

Musa,

— Anlaşılan, dedi, sen iyice bittiksin...

— Hem de nasıl? Beş ay işsizlik ne demek?

Ondan sonra maçın heyecanıyla konuşmadık. Maçtan çıktık. Musa, fır fır düdüğü öttürüp bize yol açıyor. Düzlüğe çıkınca,

— Arabaya binelim, dedi.

Binelim binmesine, ama nasıl bineceğiz? Ben diyeyim beş yüz kişi, siz deyin bin kişi, dolmuş, otobüs bekliyor. Bir boş araba geldi mi, yüz kişi birden koşuyor.

— Musa bize iki günde sıra gelmez.

Musa,

— Sen dur! dedi, önümüzden bir taksi geçerken, cebinden düdüğü çıkarıp, fır fır diye öttürdü. Düdüğü öttürmesiyle hızla giden taksi döndü, geldi önümüzde durdu. Biz taksiye bindik. İşin şaşılacak yanı, boş arabaya başkaları da saldırmadı. Arabaya binince,

— Ulan Musa, yoksa sen Trafik Müdürü mü oldun? dedim.

Parmağını dudağına götürüp «sus!» işareti yaptı. Nişantaşında taksiden indik. Musa cüzdana davrandı. Şoför,

— Ayağımı öpeyim abi, para

— Buyurun! dedi.

Biz kuyruğu yapıp içeri girdik.

— Bir kilo bonfile...

Kasap soruyor:

— Başka emriniz?

— Beyin var mı?

— On tane yeter mi?

Kasap paketi yaptı. Musa cüzdanı çıkardı. Kasap,

— Vallahi olmaz Beyefendi... diye parayı almadı. Ama biz etleri aldık, dışarı çıktık.

— Ulan Musa, yoksa sen Belediye Müdürü mü oldun?

Benim sorularıma hep, sus, diyor.

— Bu akşam yemeği dışarıda yeriz. Bu aldıklarım yarına, dedi.

Ertesi gün pazar.

— Neler istersin? dedi.

— Hiç bir şey istemem, dedim.

Efendim oradan gittik manava.

Oradan gittik bakkala. Bizim Musa, dükkândan içeri girmeden önce bir kere düdüğe asılıyor. Ondan sonra içeri giriyor. Elimiz kolumuz paket doldu. Hiç bir yere de on para verdiği yok.

Bir düdük daha öttürüp bir taksi çevirdi. Apartmanına gittik. Şoföre,

— Bekle, dedi.

Musa bekâr. Apartmanında

lirayı buldu. Gazinocu, para almam da almam, diyor.

Bir arabaya bindik eve geldik. Ertesi gün pazar. Musa sıvanıp kendi eliyle yemekler yaptı. Ben gidecek oldum.

— Olmaz, dedi, bir hafta misafirim ol da aklın başına gelsin.

Bir hafta Musa'nın evinde yan gelip yattım. Geziyoruz, tozuyoruz, eğleniyoruz. Musa'nın hiç bir yere on para verdiği yok. O verse de almıyorlar.

— Ulan Musa, sen bir büyük adam olmuşsun ama ne? Söyle şunu diyorum,

Söylemiyor. En sonunda, — Söylerim ama, kimseye söylemeyeceksin, dedi.

— Söylemem.

— Dinine?

— Söylemem.

— İmanına?

— Söylemem.

Yemin yemin üstüne. Kimseye söylemeyeceğime iyice inandıktan sonra, cebinden düdüğü çıkardı, öptü, başına koydu.

— İşte birader, dedi, bütün keramet işte bu mübarek düdükte. Bir gün Karaköy'de dolmuş bekliyorum. Kuvrukta sıra geleceği yok. Elimde zincire bağlı düdüğü sallayıp dururken her nasılsa dalgınlıkla düdüğü ağzuma götür-

rüp öttürmüştüm. Oradan bir me-
mur koşup selâmı çaktı. Sen ol-
san ne yaparsın?

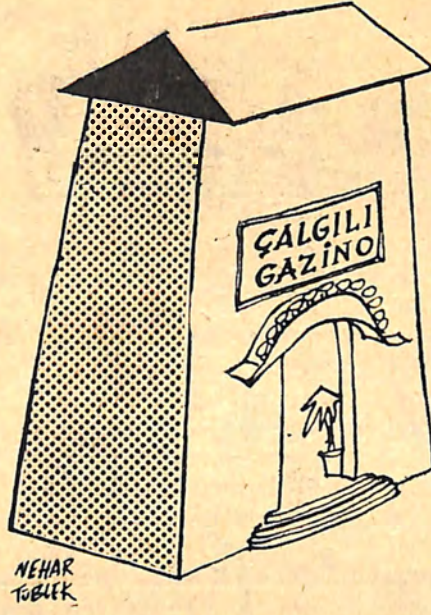
— İntizamı temin edin oğlum!
dedim yürüdüm.

Biraz gittim. Caddeyi karşıya
geçemiyorum. Düdüğü çıkarıp
bir öttürdüm. Bütün taşıtlar dur-
du. Karşıya geçtim. Yahu bu ne
iş? Düdüğü öttürdün mü, bütün
işler istediğin gibi yürüyor. Son-
ra anladım birader. Bizde bütün
işler düdükle yürümez mi? Vapur
düdükle kalkar, tren düdükle
kalkar. Araba düdükle durur.
Kavgacı düdükle barış görüş o-
lur. Hatta düdüğün sesini duyan
kaçar. Bak, şimdi şu meydana
bir düdük öttüreyim, çil yavrusu
gibi herkes bir yana kaçarsın... O
zaman anladım, bizde bütün işler
düdükle yürüyor. O gün bugün
işte bu düdüğün sayesinde geçi-
nip gidiyorum. Bak, dinine imanı-
na başkasına söyleme. Yoksa eli-
ne bir düdük geçiren fırlar orta-
ya. İşo kesat girer.

Söylemem, diye yemin ettim,
ama, yazmam diye yemin etme-
dim ya. İşte size yazıyorum. Şim-
di benim de sizden bir ricam var.
Şu söyleyeceklerimi siz de sakın
başkasına söylemeyin. Musa'dan
ayrılınca hemen bir düdük de ben
aldım. Taksim meydanında bir
düdük öttürdüm. Gelgelelim, hiç
kimse düdüğe aldırış etmediği gi-
bi, beni de yakaladılar. Ertesi gün
de gazeteler «Sahte müfettiş ya-
kalandı», «Kendine polis süsü ve-
ren biri tutuldu» gibi benim için
yazmadık söz bırakmadılar. Oysa,
Tanrı bilir ya, düdük öttürmek-
ten başkaca hiç bir suçum yoktu.
Ondan sonra anladım ki, bizde
düdük geçiyor geçmesine ama,
öztürmesini bileceksin. Benim gi-
bi, düdüğü öttürürken, elin aya-
ğın titrer, öttürsem mi, öttürme-
sem mi diye kuşkuya düşersen
hapı yuttuğun gündür.

Benim de sizden ricam, düdü-
ğün nası! öttürüleceğini başkala-
rına söylememenizdir. Yoksa dü-
dük, öttürmesini bilen için çok iş-
lere yarıyor.

Aziz NESİN

— En münasip yer burası beyefendi!..

Ucuzluk!

Gazetenin birinci sahifesin-
de, başını suçlu utancı ile ö-
nüne iğmiş, mahcup bir resim
gördüm. Doğrusu, aklıma fena
şeyler geldi. Gelmemeliydi:
çünkü, son zamanlarda yüz kı-
zartıcı işler becerenlerin çoğu
fotoğraf makinesi önünde yılı-
şık yılışık sırtıyor!

Havadisi okuyunca anla-
dım: Bu mahcup adam da, me-
ğer namuslu olmanın duygusu
içinde önüne bakıyormuş...

Olayı, belki siz de biliyor-
sunuz: Devlet Demiryolları
memurlarından Abdullah Ya-
par, Anadolu ekspresinin va-
gonlarını dolaşırken gözüne
bir paket ilişiyor. Bir de açıp

bakıyor ki, tam altmış bin
lira...

Hemen paketi alıyor... Evet,
alıyor... ve doğru götürüp amini-
ne teslim ediyor!

Eh, Abdullah Yapar'a, bu
faziletine karşı, parayı düşü-
ren de elbet bir şey yapar de-
ğil mi?

Hiç merak etmeyin, yapmış:
Paketin içindeki 50 tane yüz
liralıktan iki tanesini çekip:

— Al, demiş, güle güle hâr-
ca!..

Bir de pahalılıktan bahseder
dururuz. Siz, doğruluğun bu
kadar ucuzladığı zamanı hatırla-
yor musunuz?

Mesele!

Et ve Balık Kurumu Umum
müdürünün gazetelerdeki de-
mecini okudunuz mu?

Aman, okumadıysa müj-
deyi benden alınız: Gözünüz
aydın vatandaşlar!..

Ne mi olmuş? Pek sayın
bay müdür ne mi söylemiş?..
Gazetelerde, tombul yüzü,

güleç resmiyle de bezenmiş
beyanatında:

— Et meselesi diye bir me-
sele yoktur, diyor...

Ooh, çok şükür, bin şükür...
Biz, et yok ama, meselesi var
sanıyorduk. Demek meselesi de
yokmuş artık!

Hürriyet heykeli :

Yere tükürenlerden 150 lira ceza alınıyor.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

BEN, tam bir hafta önce, Beyoğlu'ndaki Kapanca mağazasının ışıklı vitrininde oturarak, güzel hanımlara kaş göz işaretleri yollayan incecik bir iskarpinim. Geçen hafta, mağazanın en becerikli kalfalarından Niko, beni iyice cilalayıp tükürükle parlattıktan sonra, satış vitrinine, öteki arkadaşlarımın arasına güzelce oturtmuştu. Bu bir haftalık zaman içinde, benimle aynı vitrinde oturan iskarpinlerle çok candan bir dostluk kurmuşum. Ama, şu fânî dünyadaki dostluklar ne kadar candan olursa olsun, küçük bir ayrılık yüzünden çabucak unutulup gidiyor.

Bu bir haftanın içinde, benim yanımdan bir çok arkadaşlar ayrıldı; onların yerine başkaları geldi. Benim bulunduğum yerin tam karşısına rastlayan öteki vitrinde de, erkek ayakkabıları duruyor. Ama içlerinde öyle fiyatlıları, öyle yakışıklıları var ki, gündüz akşama kadar, gece de ışıklar sönmünciye kadar gözlerimi o delikanlıların üstünden ayırmıyorum. Hoş, onlar da, bizim vitrini hayran hayran seyretmekten başka bir şey yapamıyorlar ya!.. Neyse..

İçlerinden bir tanesine eni konu yakınlık duyuyordum. Koyu kahve rengi vidaladan yapılmış, süslü gibi bir delikanlıydı. Hem, değeri de oldukça yüksekti. Etiketinde 97 lira diye yazılıydı. Yani tam, sosyeteğe yaraşır bir genç.. Halbuki bir akşam üstü, son derece hımbıl bir herif dükkâna girip o kundurayı hiç pazarlık etmeden satın almaz mı?

Sevgilimi benden ayırmalarına o kadar üzülürüm ki, gece olup da vitrinin ışıkları söner sönmez, göz yaşlarımı tutamıyarak sabaha kadar ağladım. Nihayet ertesi gün öğle üzeri, son derece güzel, hem de oldukça genç bir hanım, beni uzun uzun süzdükten sonra, mağazadan içeriye girdi. Bir müddet konuştuktan sonra da, tezgâhtar Niko'nun vitrine doğru

ISKARPİN

Yazan :

★ ADNAN VELİ ★

yürüdüğünü gördüm. Kalbim, heyecandan titremeye başladı. Belki ben de artık hürriyetimi kazanacak, sokaklara çıkacak, her tarafta gezebilecektim.

Niko, beni belimden kavradığı gibi içeriye aldı. Tam bir dakika sonra da, o güzel hanımın sıcacık ayakları vücudumdan içeri dalıverdi. Şimdiye kadar bir çok hanımların ayağına girip çıkmıştım. Ama hiç birine kısmet olmamıştım. Nihayet hürriyetime kavuşuyorum diye sevinç içindeydin.

Güzel hanımlara düşen iskarpinler, umumiyetle kısa ömürlü oluyorlar. Ama bu kısacık ömür içinde, günler, son derece parlak, son derece eğlenceli, son derece mesut geçiyor. Yaşamının tadı da ancak böyle anlaşılıyor.

Niko, ilkin beni, o güzel hanıma methetmeye başladı. Derimin halis Fransız olduğunu, ökçelerimin aylarca kırılmıyacağını, vücudumun da deforme olmayacağını yeminlerle anlatıyordu. Halbuki hem derim, hem de tabanım, halis Yedikule mamulâtı ham keçi idi. Ama ben ne diye ses çıkarıyım?

Lâkırdı, dönüp dolaşıp pazarlık işine gelince, Niko, daha düzenbazlaştı. Üstümdeki etikette 88 lira diye yazılıydı. Niko, benim sermayemin 81 lira olduğunu, 7 lira kârla satış yaptıklarını söylüyor, her lâfın başında da, koskoca bir yemin ediyordu. O vakit şeytan dedi ki «İskarpın olduğunu unut da, şuracıkta, birdenbire dile geliver. Kapalı çarşıdaki ha-

zırcı Süleymandan 41 liraya satın alındığını şu herifin suratına haykırırver.»

Ama, sonradan düşündüm. Niko'nun ticarî itibarını sarsmamak, Kapanca mağazasının adını kötüye çıkarmamak için susmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Al takke, ver külâh, epeyce pazarlıktan sonra 75 liraya, yani Niko'ya göre, sermayemden altı lira eksigi, o güzel hanımın üstünde kaldım.

Artık neticeden çok memnundum. Sonradan, adının Neclâ olduğunu öğrendiğim bu tatlı dilber, beni kim bilir hangi gazinolara, hangi pavyonlara götürecekti, kimbilir kimlerle tanıştıracaktı..

Beni satın aldıktan sonra, ayağındaki iskarpinleri paket yaptırdı. Beni de giydi. Sokağa ilk çıkışım, onun minicik ayakları sayesinde oldu.

İstiklâl caddesinden Tünel'e doğru yürümeğe başladık. Ben de gözlerimi faltaşı gibi açmış, yoldan gelip geçen hemcinsleri seyrediyordum. Tünel'e kadar bir kaç mağazaya girip çıktık. Neclâ'nın, kendisi için bir ruj, altı tane manto düğmesi, bir de inci taklidi kolye satın aldığını hatırlıyorum. Sonra bir otobüse binip, epeyce gittikten sonra Harbiye'de indik. Bu sefer, vicık vicık bir çamura dalıp çıkmıya başladık. Meğer buraları istimlak edilmiş de, yağmur yağınca her taraf bataklık halini almış. Halbuki, benim gibi nârin, zarif, süsüne düşkün bir iskarpinin ça-

murlara bulanması büyük bir haksızlık oluyor. Bereket versin eve gider gitmez, Neclâ beni tekrar eline aldı. Her tarafımı güzelce silip parlattı. Ayağına bir daha giyip, aynanın önünde kendini uzun uzun seyretti. O vakit ben de, Neclâ'nın çok güzel bir kadın olduğunu daha iyi anladım. Dişi olduğum halde, gözlerim nasılsa yukarıya doğru kaydı. Cici hanımı doya doya seyrettim.

O da benden memnun kalmış olacak ki, eliyle her tarafımı okşadı.

Bir iki saat dinlendikten sonra, artık, kendi hür hayatıma başlama zamanının geldiğini anladım.

O akşam bir taksiye binerek Beyoğlu'ndaki lüks lokantalardan birine geldik. Lokantanın adını, reklâm olmasın diye söylemiyorum. O lokantada meğer bizi bir ahbap bekliyormuş. Neclâcığım, gülerek onun masasına doğru yürüdü. Kendisine gösterilen iskemleye oturdu. Arkadaşına baktım. Orta yaşlı, şişmanca bir adamcağızdı. Ama, kendisini bir yerden gözüm ısırdı. Kendi kendime düşünmiye, hafızamı kurcalamıya başladım. Çok geçmeden de meseleyi çözdüm.

Ben, Kapanca mağazasında, karşımdaki vitrinde, 97 liralık etiketli sevgilimi satın alan hımbıl herifti. O vakit birdenbire gözlerim, adamın ayaklarına gitti. Sevgilimi orada görür görmez, yüreğim ağzıma gelecek sandım. Evet, o idi.. Tam karşımda duruyordu. Yüzü gözü çamurlara bulandığı halde, kibarlığından, asaletinden hiç bir şey kaybetmemişti..

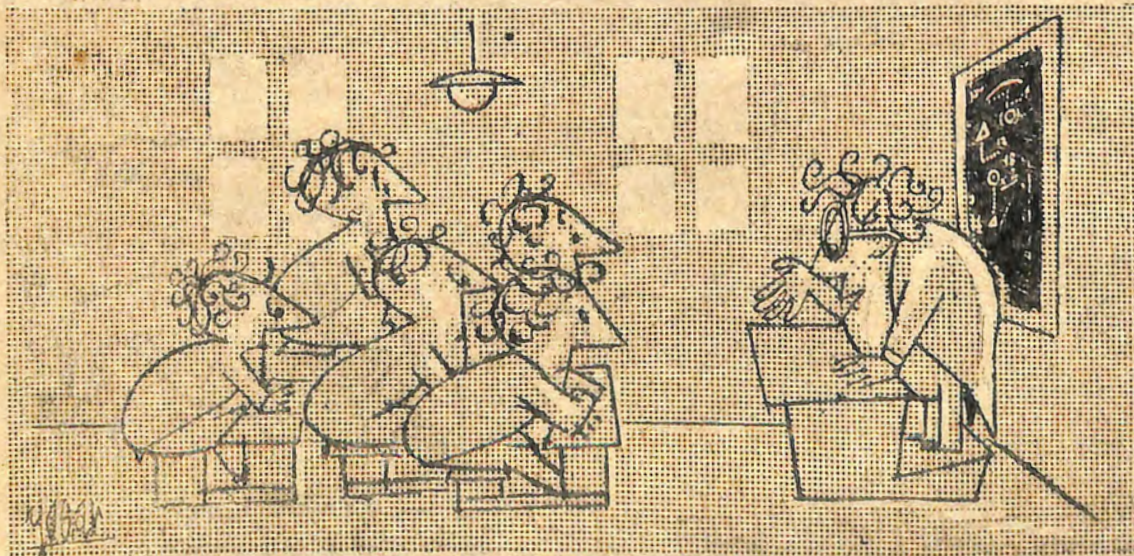
Ben bütün dikkatimle hem sevgilimi süzüyor, hem de Neclâcığımın arkadaşının neler konuştuklarına kulak veriyordum. Adamın biraz dili çalıyordu. Her halde İstanbullu değildi. Neclâ'ya diyordu ki:

— Senin gara sevdan, ciğerimi o gader deşti ki, vallaha bir kilo çekirdek gayfe virseler, gene de senden vazgeçemem.

Bu lâfın üzerine Neclâ kahkahayı bastı. Sonra da masaya tabaklar, şişeler, kadehler gelmeye başladı. Ben birteviye Salim beyin (adı öyle imiş) ayağındaki sevgilimi seyrediyordum.

«Acaba beni gördü mü? Gördüyse tanıdı mı?» diye heyecan çekip duruyordum. Ama çok geçmedi. Onun da bana doğru gülümsediğini, sonra da yavaş yavaş sokulmaya başladığını fark ettim. İçim birdenbire ümitle, sevinçle, arzu ile doluverdi. Sevgilim gittikçe bana doğru sokuluyordu. Biraz sonra, kendi vücudumda, onun vücudunun sıcaklığını hissettim. Önce, burnunu burnuma doğru iyice yaklaştırdı. Sonra birdenbire dudaklarına doğru uzandı. O vakit tıkanıyorum s ndım. Bu öpüşmenin ne kadar sürdüğünü kestiremeyece-

Teknik Üniversitede geceleri elektrik kursları açılacak.. (Gazeteler)

Profesör — Elektrikler söndü çocuklar.... Bundan sonra derslerimize gündüzleri devam edelim!..

Sucuk ve pastırma da karaborsa metalı oldu

ğim. Birbirimize iyice sarıldığımız vakit, gözlerim, Neclâ'nın bacaklarına takıldı. Meğer biz masanın altında öpüşüp koklaşırken, Neclâ'nın bacaklarıyla Salim beyin bacakları da, sarmaş dolaş olmuş mu?

Olsun... Bana ne? Ben kendi saadetime bakarım.

O akşam, sevgilimle aşkın en mesut anlarını yaşadık. Nihayet kalkma saati gelip gitti. Keşke aynı apartmana gitsek, keşke bu akşam sevgilimle beraber olsak diye için içimi yiyordu. Ama Neclâ'cığım oyun bozanlık etti. Salim beyin bütün ısrarlarına rağmen, «Olmaaaaaz. Bu akşam katiyen olamaz.» diye diretti. Tabii, sonra da ayrıldık.

Bu ayrılık, ilk anlarda bana ölümlük kadar zor geldi. Ama bir kaç gün sonra tekrar buluştuğumuz vakit, aynı heyecanları yaşamaya başlayınca, bütün acılarımı unuttum. Hele buluşmalarımız sıklaşmaya başlayınca, saadetimin de dalgalar halinde büyüdü. Bununla beraber biz de, insanlar gibi, ebedi saadete bir türlü ulaşamıyoruz.

Bir akşam gene, sevgilimle bir pavyon masasının altında buluşmuştuk. O gün beni öperken, yataklarında bir ıslaklık hissettim. Büyük bir merak içinde «Yoksa ağhyor musun sevgilim?» diye

sordum. «Hayır, dedi, Salim beyin ayakları daima terlediği için, benim de her tarafım böyle ıslak oluyor.» İşte o vakit, sevgilimin şanssızlığına çok üzülüm.

Bizim aşkımız bir müddet böyle devam etti. Bir gün Salim bey Neclâ'cığıma, dili döndüğü kadar, politikadan bahsetmeye başladı. Partiye yazıldığını söyledi. Ben bunu duyduğum vakit, işin önemini pek kavrayamamıştım. Ama sonradan, feci netice birdenbire karşıma çıkıverdi.

Bir akşam Neclâ'cığımın Salim beyle buluşmasında, müthiş bir hayal kırıklığına uğradım.

Çünkü adamın ayaklarında benim sevgilim yoktu. Onun yerine daha yeni, ama daha hantal, kışık bir kundura vardı. O da Salim beyin zoru ile bana doğru sokuldu. Merakla «Sevgilim nerede? Ne oldu ona?» diye sordum. Bana durumu anlattı. «Bir müddet için evden çıkamıyacak. Artık onun yerine, Salim beyin ayaklarında ben bulunacağım» dedi. Sebehini sorunca da meseleyi açıkladı:

Salim bey partiye yazıldıktan sonra idare meclisi âzalığine seçilmiş. Böyle olunca da, sevgilimi ayağından atıp, yenisini giymiş,

İşte benim aşkım böylece sona erdi. Demokrasinin saadet getirdiğini söyleyenler, her halde haftada bir kundura değiştirenler olmamalı. Ben bunu bilir, bunu söylerim.

Adnan VELİ

İyilik olsun diye...

Henüz altı yaşlarında olan Erol, elinde bir lira ile eve geldiği zaman, annesi hayretle sordu:

— Oğlum o lirayı nerede buldun?

Erol gururla cevap verdi:

— Yaptığım bir iyiliğe mukabil aldım.

— Kime iyilik ettin baka-yım; ne iyiliği?

— Hiç... Jale var ya, hani onun başına vuruyordum. Ne olur yapma diye yalvardı, ben de ona iyilik olsun diye...

Biftek!

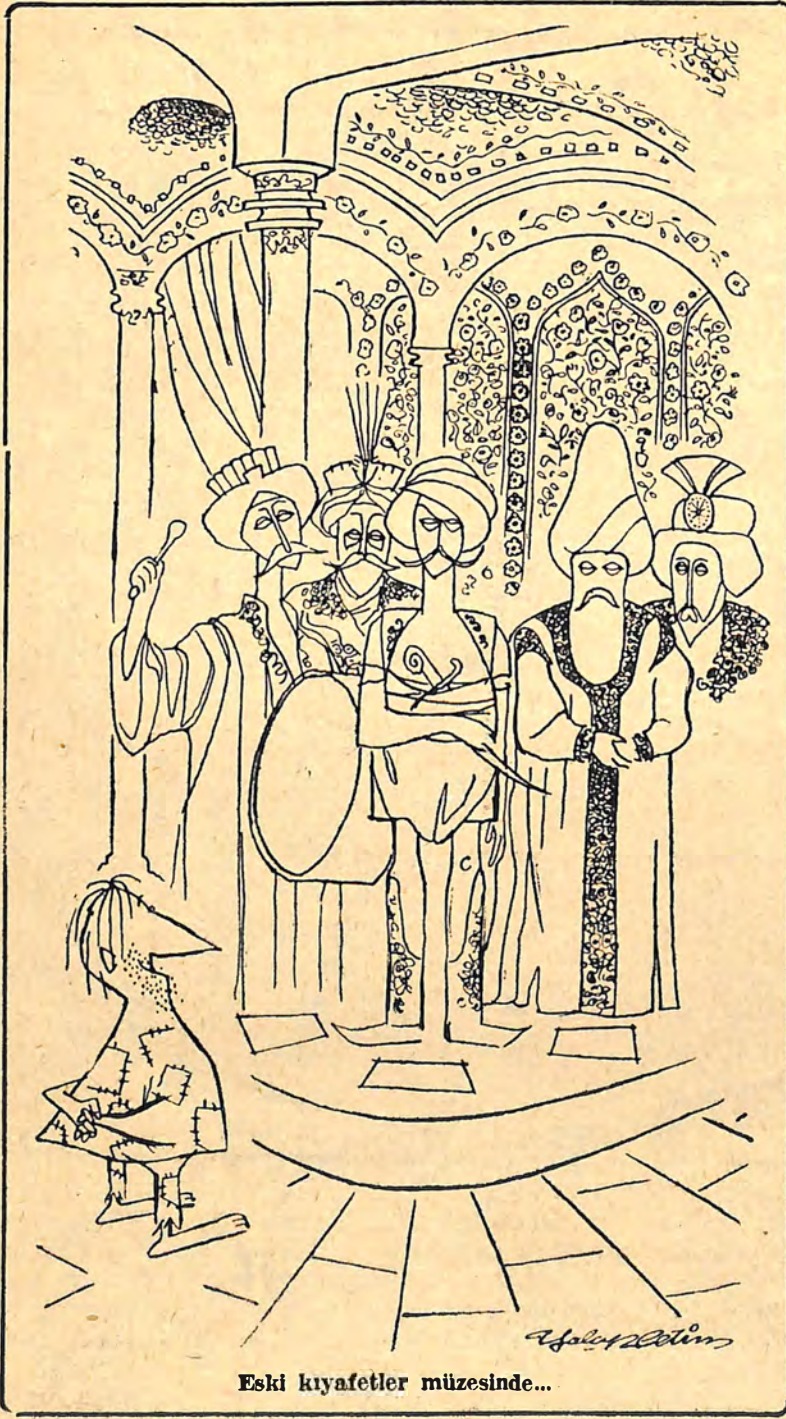
Taşralı bir kasap müşterilerin gözüne çarpacak bir yere şöyle bir ilân koymuştu:

«Bayanlar, baylar!

Bifteklerimiz o kadar yumuşaktır ki, doğrusu inekler bunlarla nasıl ayakta durup yürüyorlardı, şaşmamak kabil değil!»

Oyuncak!

Eski kıyafetler müzesinde...

Ah, aldanmışım...

Muazzam bir düğündü.

Tam herkes sofraya oturmuştu ki, güzel gelin, birdenbire çorap bağının koptuğunu ve... uzun masanın altına düştüğünü hissetti... Gelinin solunda, en son göz ağrısı, yani kocası oturuyordu. Ona diyemezdi ya, masanın altına eğil de herkesin içinde çorap bağımı çıkar diye? Tabii bu mukaddes vazifeyi sağında oturan, eski gözağrılarından bir delikanlıya, fısıltı halinde havale etti. Hâdi Altındeğerde de bunu duydu:

— Masanın altından bana verin, diye rica etti delikanlıya.

Sadık delikanlı yavaşça aşağıya sülzildi. Arama tarama başladı. Beş dakika, altı dakika, on dakika... Nihayet Hâdi Altındeğerde elline bir şey tutuşturulduğunu hissetti. Bir de baktı ki bu, çorap bağı değildi. Hiddetten kıpkırmızı olarak hemen geri uzattı ve fısıldadı:

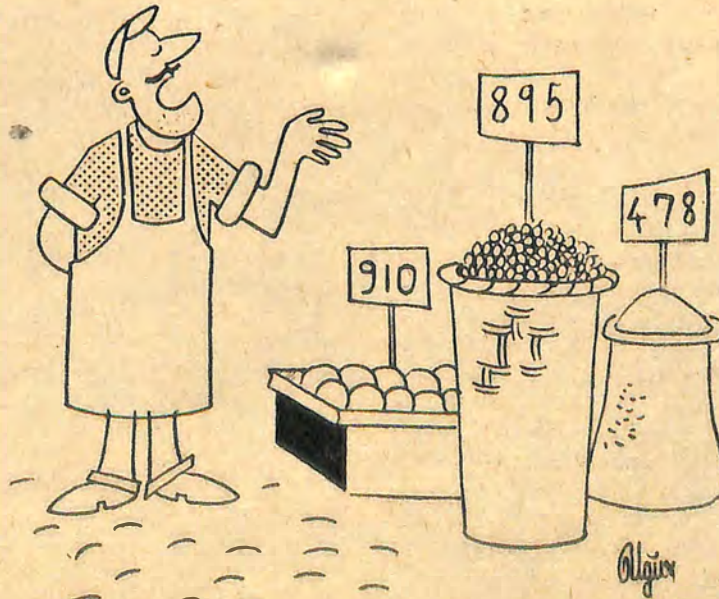
— Ne haltettiniz? Bu çorap bağı mı?

Masanın altından yine kısıp bir

ses cevap verdi:

— Affedersiniz, yanlışlık oldu... Hemen giydiririm...

Su fiyatlarına zam yapıldı.. (Gazeteler)

— Sudan ucuz bunlar!..

AYLA seviyordu. Lâf mı bu da yani? On sekiz yaşında bir genç kız olur da, sevmeyi hiç? Nihayet, «günün birinde, ergeç» ve benzeri tâbirlerle anlatıldığı şekilde, önünde sonunda o da âşık olur, değil mi ya?

Aylâ, da seviyordu. Metin adında, tığ gibi bir delikanlıya abayı yakmıştı. Söylemeğe hacet yoktur ki, Metin, Aylâyı, onun kendisini sevdiğinden daha çok sevmekteydi. Buna çılgınca bir aşk da diyebiliriz. Hiç mahzur yok. Çünkü... çünkü Aylâ hem çok güzel bir kızıydı, hem de hesaptan anlardı.

Belki bu son söz size garip görünecektir. Hesaptan anlarsa ne olacaktı! diyebilirsiniz. Şu olur: Aylâ, bir mağazada kasiyerlik eder. Ayda bin liraya para demez ve bu sayede Metin de hekimlik tahsilini bitirir. Çünkü Metin'in yer yüzünde dikili ağacı olmadığı gibi, kimsesi de yoktur. Çöpsüz üzümün ta kendisi... Buna karşılık, Aylâ da, akşama sabaha onun gibi kalacaktır. Zaten anasızdır, babası da tımarhanededir. Tamam mı?

Şimdi, Metin'in neden daha fazla âşık olduğunu anladıktan sonra, bu maceranın sonuna gelelim:

Aylâ, çok güzeldir dedik. Öyledir. Öyle olduğu için de, zavallı kız, hiçbir yerde dikiş tutturamaz. İkide bir, işinden olur. Bunun sebeplerini açıklamak için, son defa çalıştığı yerden nasıl «kovulduğunu» gözden geçirmeliyiz.

Aylâ, uygun bir mukaveleyle, kadın çamaşırları satan bu mağazaya kasiyer olarak girmişti. İşleri tıkırındaydı. Yalnız, patronu, Safi müstesna... Çünkü, Safi de, her erkek kadar hassastı. Güzellik karşısında buz gibi duramıyordu. Aylâ ise, buzları dahi eritecek kadar sıcak kanlı bir kızıdı.

O, mağazada, ihtiyar kızlara küçük numaralı sutiye prova ederken, kendi muhteşem ve dik göğüslerini misal diye gösterdikçe Bay Safi, uzaktan boğazı kuruyarak Aylâyı seyrederek; kız, naylon çorapların inceliğini methederken kalçasına kadar bacaklarını açtıkça, Safi muhakkak, iki eli kanda olsa, meydana çıkıp bu dökme, bu biçimli, bu eşsiz, bu erkekleri çılgına döndüren güzellik âbidesini, o müstesna sütunları yüzüne kan hücum ederek okşamak arzularına kapılırdı.

Aylâ bunu farketmez miydi? Farkederdi etmesine; ama, farkında değilmiş gibi görünürdü.

Hayatta herşey, bilhassa erkekler çok kolay idare edilir. İdaresi güç olan, kadınlardır. Ne demiş Napolyon? «Evlenecek misiniz? İmparator olmak, evlenmekten daha kolaydır»... Lâkin, herşeyin bir haddi, hududu olduğu da muhakkak. İşte bu gerçeğin en güzel örneğini, Aylânın patronu veriyordu bir gün.

Bir akşam, mağazanın bütün memurları gittikten ve kasiyerle hesabı gördükten sonra:

— Aylâ, yavrucuğum, dedi...

— Buyurun Safi bey...

— Aylâ, yavrucuğum... Bana hiç itimadın yok senin...

Genç kız şaşırıldı:

— Ne itimadı efendim?

— Halbuki benim sana güvenim sonsuzdur.

— Benim de size, efendim.

— Benim sana güvenim o kadar sonsuzdur ki, kasa hesaplarını kontrol bile etmem. Mağazanın anahtarları hep sende durur....

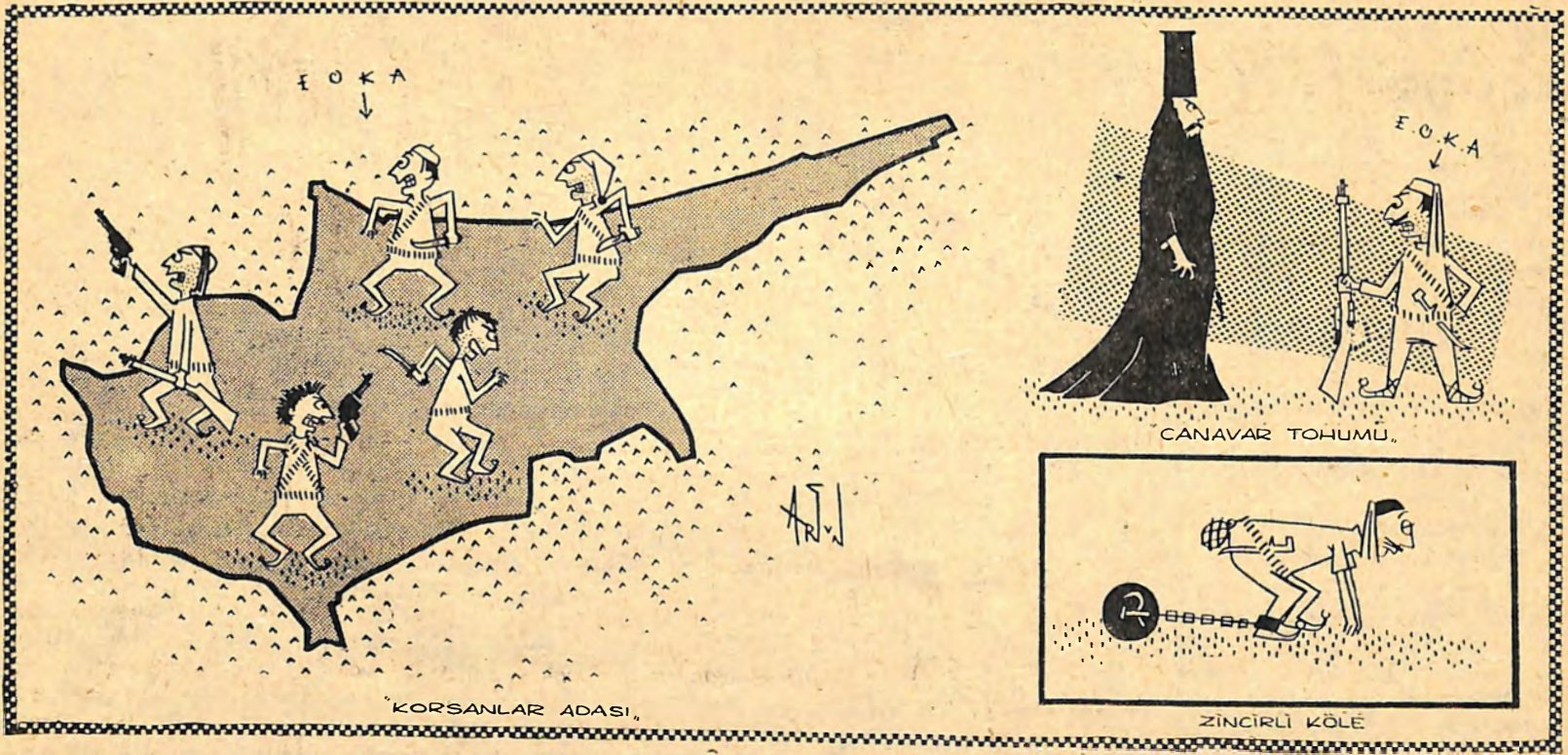
— Yani bir şeyiniz mi eksik? Hesaplar aksıyor mu? Yoksa mağazadan eşya mı kayboluyor diyorsunuz?

— Ne münasebet. Akıldan bile geçmez. Ama sen de bana güvenmelisin...

— Nasıl güveneyim Safi bey?

— Senden önceki kasiyerim Macide senin kadar güzel değildi. Ama yeni bir naylon gecelik aldı mı, en önce bana gösterirdi...

Safi, bunları söylerken ya-

vaş yavaş Aylâya sokuluyordu. Gözleri süzölmüş, sesi boğuklaşmış, yüzü pancara dönmüştü. Genç kız, gerileye gerileye duvara dayandı. Ama, resti çekmekte tereddüt etmedi:

— Benim gömleklerimi hiç bir zaman göremiyeceksiniz Safi bey! diye bağırdı. Hayvan herif! Ne geceliğimi, ne gömleğimi, ne iç çamaşırlarımı, ne kombinezonumu... Hiçbir şeyimi göremiyeceksin!

O hiddetle mağazadan fırladı. Neden sonra aklı başına geldi ama, iş işten geçmişti. Ertesi gün, alışkanlıkla mağazayı açtı. Çünkü anahtar kendisinde kalmıştı. Açmasa olmazdı. Safi'den önce karısı mağazaya geldi. Doğru Aylânın tepesine dikildi:

— Bir aylık alacağın var. Al... Şu andan itibaren koğuldun!..

Aylâ direndi:

— Sebep?

— Kocamı kızdırmışsın...

— Beni işten çıkarırsanız, altı aylık ücretimi tazminat olarak veririrsiniz...

— Bir aylık alacağın var. İşte... Yürü bakalım...

Aylâ yürüdü. Ama, doğru iş müfettişliğine... Durumunu anlattı.

— Neden kovdu sizi? diye sordu başmüfettiş.

— Kızdırmışım...

Hepsi güldüler... Aylânın erkekleri neden kızdıracağını anlamışlardı. Büro kalabalıktı çünkü.

Safi çağırıldı. Lâkin, adamın yerine bermutat karısı geldi. Başmüfettiş:

— Bayan! İşinden çıkarmak için ne sebep vardı? diye sordu.

Safinin karısı ateş püskürtüyordu:

— Kocama emir vermek istiyordu. Onu idareye kalkıştı. Kızdırıyordu kocamı...

— Kocanız umumiyetle hiddetlidir mi?

— Hayır. Gayet sâkin adamdır.

— O halde, genç kızları görünce mi kızgınlaşır?

Bayan Safi cevap vermedi. Önce morardı, sonra sarardı. Başmüfettiş kararını bildirdi:

— Bu şartlar altında aynı mü-

essesede çalışamayacağınıza göre, altı aylık tazminatı derhal alabileceksiniz...

Safinin karısı baygınlık geçirdi. Fakat karara itiraz edemedi.

Aylâ, başmüfettişe teşekkür ederek çıkarken öteki:

— Hesabınızı çok iyi bildiğiniz

anlaşıyor, diye güldü, müsait şartlarla yeni bir kasa hizmeti ister miydiniz? Tanıdığım epey budala var!

Aylâ, şuh bir kahkaha attı. Sonra Metinciğini bulmak, işten kovulduğunu müjdelemek için ilk otobüse atladı. **Hikâyecî**

OT:

Bitki. Yeşillik. Zamanı kuşması...

Hayvanların otlaması, tabiidir. Ama, insanların otlamaya kalkması, ekseri mahkemeyi boylamalarıyla sona erer...

Eski bir karikatür konuşması:

Atlı araba zamanında, baba çocuğuna sesleniyor:

— Oğlum, beygiri yanından geçme. Elbisenden ot kokusunu alıp bir yerini ısıtırır!

UYKU:

Geceleri yatağa girip gözle- rimizi kapamanıza ve ertesi sabah açmak üzere kendimizden geçmemize denir.

Uyku bir türlü olmaz. Gaflet uykusundan tilki uykusu na kadar türlü türlü olur. Bir de «uyur-gezer» vardır ki, sah- tesini sahicişinden ayırt ede- mezsiz!

Fıkra:

Hasta, uykuya dalmak üzere iken karısına tenbih eder:

— Aman karıcığım, senin uykun hafiftir, gece varış

beni uyandırıp uyku hapımı yutturmayı unutma!..

Bir fıkra daha:

Yatak odası alıyorlardı. Ka- dın, karyolayı beğenmedi:

— Pek çerden çöpten... Bi- zimkini çekmez...

Satıcı sordu:

— Beyefendi çok mu şiş- mandır?

— Hayır... Ama uykusu çok ağırdır!

Bir de uyku üstüne karika- tîr mevzuu:

Ada karyolada karısına sesleniyor:

— Hanım, şu benim gözlüğü ver...

— Ayol, gece vakti gözlü- ğü ne yapacaksın?

— Sen ver hele... Kaç gece- dir rüyaları iyi göremiyorum!

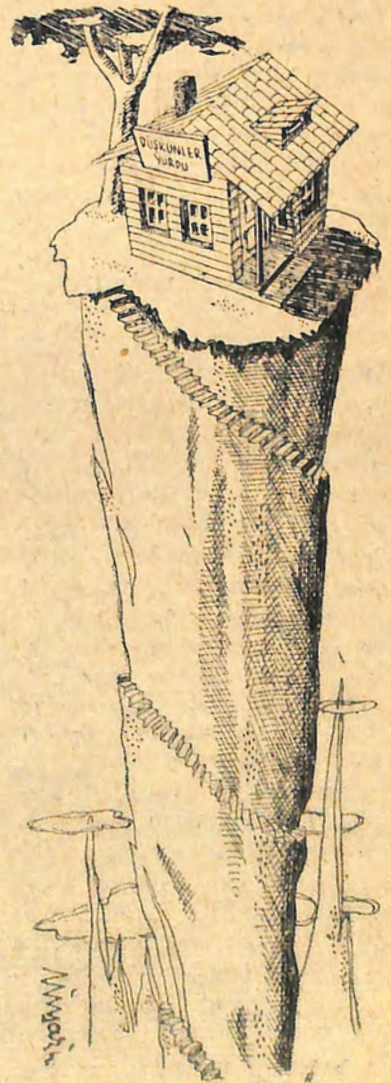
Atalarımız: «Su uyur, düş- man uyumaz» demişler.

İnsanları «uyanık adam» diye methederiz.

Fakat, iyi uyanmak için uyumak da lazımdır. Ziya Gök alp bir ninnisinde:

Uyu yavrum, uyanacak günler var!

Diyor...

YAZISIZ!

Haftanın

Maksat almamak!

Et buhranı yüzünden, süratle zayıflıyordu. Kısa zamanda, tartıla tartıla, nihayet on kilo düştüğünü anlayınca, doğru kasaba koştu. O günlerde de, çok şükür, et bollası-
muştı:

- Bana on kilo et tart! dedi.
- Kasap, kılıktan çıkan müşteriye sordu:
- Koyun mu, dana mı, sığır mı?
- Hangisi olursa olsun!..
- Kemikli mi, kemiksiz mi?
- Kemiksiz olsun!
- Pirzola mı istersiniz, kuşbaşı mı?
- Amma sordun be! dedi. Sana nasıl olursa olsun dedik. On kilo zayıfladım da, nekadardır tutuyor bakayım dedim; alacak değilim ki!..

*

Her ne kadar...

Delikanlı, evleniyordu. Uzun zamandanberi araları açık olan bir çocukluk arkadaşına gitti:

— Artık evleniyorum, dedi. Barışalım... Hattâ nikâhımda şahit ol-san....

Eski arkadaş, cümleyi bile tamamlamadı:

— Hay hay kardeşim? Memnuniyetle... Böyle gününde dargınlığınızı hatırladığına memnun olurum üstelik. Ama bak, evlenmeyi senin aklına koyan ben değilim ha. Bunu benden bilmezsin inşallah...

Uzun ömür.

Yüz yaşına basmıştı. Gazeteciler hemen etrafını sardılar. Sual sual üstüne soruyorlardı:

— Ne yaptınız da yüz sene yaşamağa muvaffak oldunuz?

Yüzlük düşündü, düşündü ve:

— Haftaya söylerim, dedi. Önce birkaç müessesenin reklâm servisleriyle konuşayım da, Mamek konserveleri yiyerek mi, yoksa Duvaklıdere şarapları içerek mi yüz sene yaşadığımı öğreneyim...

Şatafatlı isim meselesi.

Sezai, doktora gitmişti. Hekim onu muayene etti:

— Basit bir guğüs tıkanıklığından başka bir şeyiniz yok... dedi. O zaman Sezai:

— Teşekkür ederim, diye sevin-di. Ama, doktorcuğum, acaba şu tıkanıklığa şöyle şatafatlı, anlaşıl-maz, içinden çıkılmaz bir gâvur-ca isim bulamaz mısınız ki, karımın üstünde tesiri görülsün?

*

Oh, oh, oh!

Gecce bekçisi aranıyordu. Fabrika, şehirden epey uzaktaydı. Ne-jat Eczacıbaşı, müracaat eden yaş-lıca adama sordu:

— Akşamın dokuzundan sabahın sekizine kadar, koca fabrikada tek başına ürkmeyiz misin? Tam on bir saat eder...

Adamcağız memnun memnun güldü:

— Ne diye ürkeyim beyim? Daha onbeş yıl hapis mahkûmiyeti-mi yeni tamamlayıp çıktım!

*

Hırsız kolaylık...

Gecenin bir vaktinde, İlhan, u-yandı. Karısını dürttü:

— Fatma, Fatma... Aşağıda bi-ri dolaşiyor. Vallahi dolaşiyor. İ-yice duyuyorum. Çabuk şu benim tabancamı ver de ineyim, ortalığı soyup sovana çevirmeden yakalı-yayım herifi!..

Fatma, uykusunun arasında homurdandı:

— Unuttun mu ayol? Tabancan yok ki artık. Ruhsatı geri verildi...

Bunun üzerine... hırsız rahat rahat evi soydu.

— Âheste çek

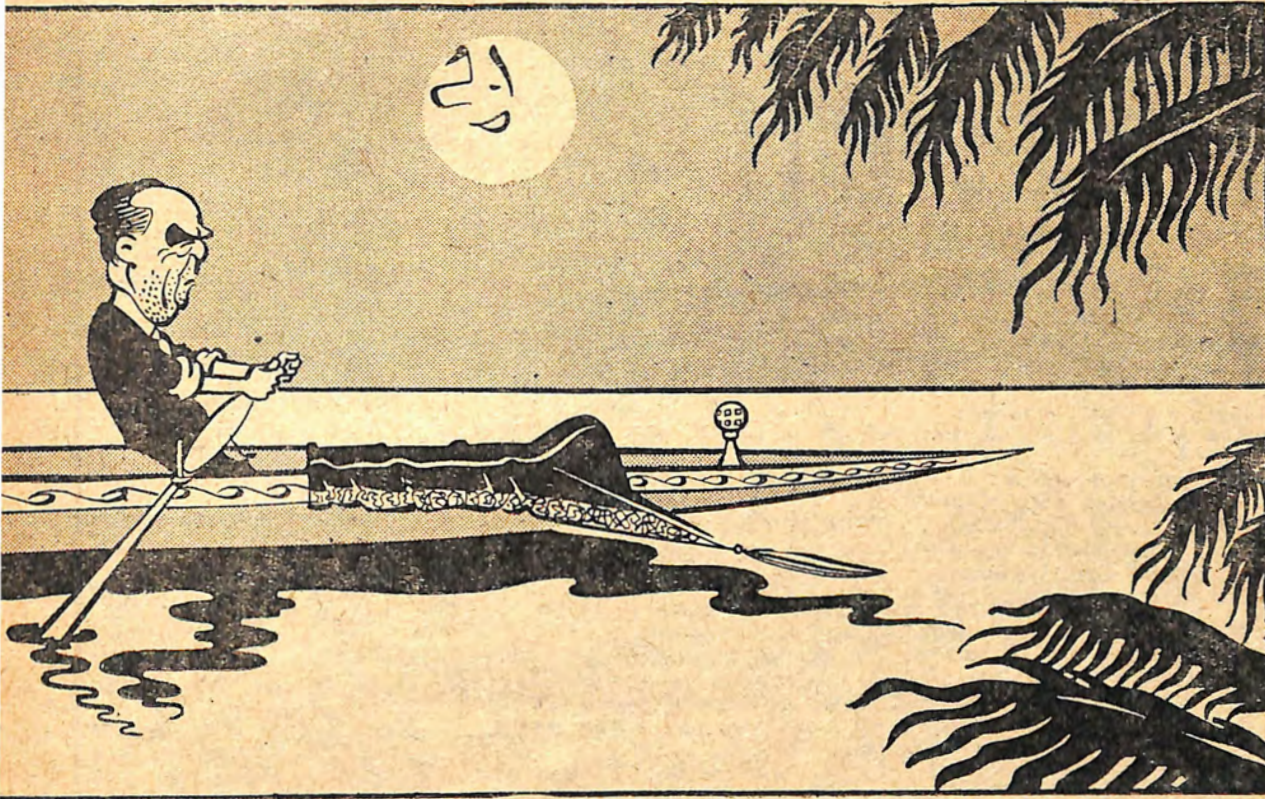
Mısır - Suriye birliğine diğer Arap memleketleri de davet edilecek!.. (Gazeteler)

Rus — Gel bili bili!.. Gel!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

YAZIS

rekleri...

İyilik olsun diye...

Meşhur milyonerlerdendi. Geçen gün Hilton'a yepyeni bir araba ile geldiğini gören Nafiz Bölükbaşı:

— Ooo, dedi, yeni bir **Kadillak** almışsınız ha?

— Evet, dedi milyoner. Bir acen-tadan telefon etmek gerekmişti. Çıkarken hiçbir şey satın almadan gitmeğe utandım. Bunu alıverdim!

İlançılık tekniği!

Çocuk, köşe başında durmuş, el ilanları dağıtıyordu. Geçenlerden bir genç kızın eline de bir tane tutuşturdu. Kız, kızdı:

— Ne veriyorsun? dedi. Şimdi alıp, köşeyi dönünce atacağım...

— İyi ya, dedi çocuk. Ben atacak olsam yakama yapışıp yüz elli lira ceza alırlar!

Kabahat kimin?

Kasım Küfrevi, her zaman, yani İstanbul'da oldukça, yemeklerini Abdullah'ta yer. Personel, Ağrı mebusunu gayet iyi tanır. Arasıra, Küfrevi, başka yerlerde de yemek yemek zorunda kahr. Nitekim, geçenlerde Beyoğlu'nun tanınmış bir başka lokantasına girdi. Tavuk istedi. Önüne getirdikleri yemeğe bacağı sığdırmak için, garsonu hiddetle çağırdı:

— Baksana oğlum, dedi, bu tavuk kösele gibi kurumuş!..

Garson baktı:

— Rızım kabahatimiz yok hay-

Tedbirsizlik dediğin...

Şevket Rado ile Halit Fahri, tenha bir öğle saatinde, sohbe dalmışlardı. Ama bu, radyo sohbeti değildi. Şevket Rado:

— İstikbalimin ne olacağını muhakkak bilmek isterim... diyordu. Sen istemez misin üstad?

— Hayır, dedi Halit Fahri. Ben, nerede öleceğimi bilmek isterdim..

— Neden ama?

— Oraya bir daha ayak basmazdım, be birader!

Ölçü bu ya...

Hamdi, iki sene önce ölmü bir-ni hararetle methediyor u:

— Herkes Fahri'yi budala, sersem zanneder... Halbuki onun kadar iyi yürekli, fedakâr, arkadaş canlısı kimse yoktu...

— Neden böyle söylüyorsun? diye sordular. İsbat etsene?

Hamdi isbat etti:

— Ben evleneyim diye karısımdul bıraktı, ben de evlendim!

Zahmete değmez

Adamı, ipnotizma yaparak ötekini berikini uyutup dolandırmak suçundan yakalamışlardı. Mahkemedede kendini müdafaa için:

— Bu benim mesleğim, dedi. Ben kimseyi dolandırmadım. İstesen, burada, şimdi izleri bile uyturum.

— Zahmet etmeyin, dedi hâkim. O işi az sonra nasıl olsa avukatınız yapacak!

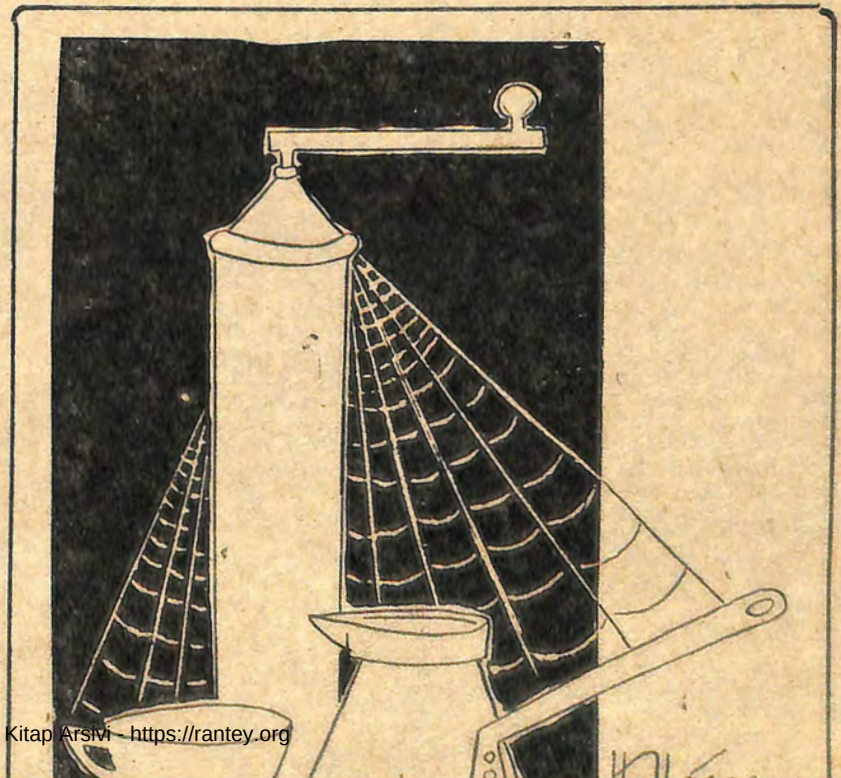
Sağlam kazık!

Cevza Binal, hizmetçisine çıkıştı:

— İzinli gidiyorsun ama, bakalım kimlerle kahyorsun?

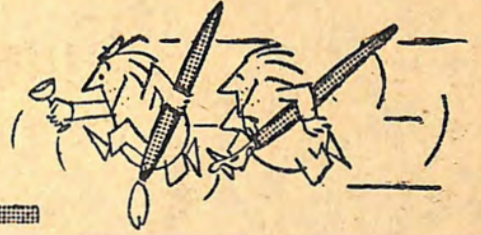
Hizmetçi de kendini müdafaa etti:

— Bunda bir **fenalık** yok ki, hanuncığım? Nasıl olsa evlenecek değil miyim? Hepsi de zaten bana evleneceğimizi söylüyorlar!

kokteyl

[1946 senesinde, mevcut idarenin haksızlıkları karşısında nevmidiye düşen yedi vatandaş, tıpkı meşhur efsanedeği gibi, bir mağaraya kapanmışlar ve bugüne kadar uyumuşlardır.]

Aşağıda okuyacağınız «dram» işte bu yedi biçarenin hayatından alınmıştır.]

I. MECLİS

YEDİ BİÇARE VE KİTİR

Yemliha (Gerinerek uyanır ve korkulu gözlerle etrafına bakındıktan sonra, bir feryat koparır) — Aman Allahım, neredeyim, bunlar kim?

(Gürültü üzerine diğerleri de kıpırdamağa başladılar. Yemliha sesini yükseltir).

Yemliha — Kalkın... Kalkın... Hey Mekselina, Tebernuş, Şazenuş, Allahışkına kalkın!..

Mekselina (Gözlerini deli gibi açarak bir adım ilerler) — Sen kimsin?

Yemliha (Kahkaha ile güler) — Ben mi, kırk yıllık dostun Yemliha!

Mekselina (Gözlerini sabit bir noktaya dikerek ağır ağır konuşur) — Evet evet, anlar gibi oluyorum. Hep beraber toplanıp buraya gelmiş ve Allah'tan bizi uzun zaman uyutmasını istemiştik... Senesi... Senesi, dur hatırlıyacağım... Tebernuş (Telâşla atılır) — 1946 da idi, iyice hatırlımda.

Mekselina — Tamam 1946 da idi.

Yemliha — Bravo Mekselina, biraz daha gayret, göreyim seni bir de niçin kapandığının sebebinin bul.

Mekselina — Evet onu da hatırlıyorum... Allahım demiştik, memlekete demokrasi gelip de yerleşinceye kadar bize uyku ver...

Yemliha — Tamam... Gördünüz mü, demek ki istediğimiz oldu.

(Hep birden sevinç çığlıkları atarak birbirlerini kucaklarlar. Yalnız Tebernuşun bu sevince iştirak etmediği görülür.)

Tebernuş — Durun bakalım arkadaşlar! Dışarıda ne olduğunu biliyor musunuz ki, böyle zıplayıp duruyorsunuz?

TABLO II

(Hep birden Ahırkapı taraflarında bir ara-sokağa çıkmışlardır. Yerler çamur içindedir.)

Yemliha — Burası bizim Ahırkapı anladım ama, henüz memlekette bir değişiklik olup olmadığı belli olmuyor.

Tebernuş (Yerdeki çamur deriyasını işaret ederek) — Vallahi... Bana kalırsa, gene Halk Partisi iktidarda olsa gerek, yoksa bu yollar böyle mi olurdu?

Mekselina — Dur bakalım canım, belki yeni gelenler buralara kadar uzanmağa henüz vakit bulamamışlardır.

TABLO III

(Sultanahmette bir tütüncü, dükkanının önü).

Tebernuş — Durun da şuradan birer sigara alalım.

Yemliha — Bana bir Boğaziçi. Al şu da 50 kuruş...

Tütüncü (Karşısındakileri hayretle süzerek) — Hangi dağdan geldin babalık? Senin zamlar-

dan haberin yok galiba? Otuz kuruş daha vereceksin!

Yedi uyurlar (Hep birden bağırsırlar) — Zam mı? Aman Allahım!

Tütüncü — Ulan, amma iş be!.. Yahu bir değil, iki değil, tam beşinci zam bu!..

Tebernuş — Anlaşıldı arkadaşlar. Zavallı Demokrat Parti hâlâ muhalefette çabalyor besbelli.. Yoksa bir paket sigarayı 5 kuruş vereceklerini söyleyen adamlar, bes-defa zam yaparlar mı?

Tütüncü — Aaa... Zavallılar hepsi de deli anlaşılan. Hallerinden anlamalıydım.

Mekselina (Yeis içinde uzaklaşan arkadaşlarının arkasından koşarken) — Aklıma bir şey geliyor. Ne malûm, belki Demokrat Parti iktidara gelmiş ve sigarayı 5 kuruş yapmıştır da, sonradan muharebe falan olup, zam yoluna ister istemez sokulmuşlardır.

Şazenuş — Haydi canım saçmalama. Şehirde bir muharebeden çıkmış hal var mı?

TABLO IV

SİRKECİ GARININ ÖNÜNDE

Yemliha — Durun arkadaşlar aklıma geldi. Şimdi gara girelim.

YEDİ UYURLAR

Eğer salonda İsmet Paşanın resmi varsa; Halk Partisi iktidardadır, yok Celâl Bayar'ın ki asılı ise, o zaman da Demokratlar gelmiş demektir.

Tebernuş — Güzel fikir. Ama sürü sepet gideceğimize, meselâ Mekselina koşsun baksın. Biz burada bekliyelim.

(Mekselina hemen koşar. Diğerleri merak içinde beklemeğe başlarlar. Biraz sonra Mekselina'nın nefes nefese geldiği görülür.)

Evvelkiler (Helecanla) — Çabuk söyle ne gördün?

Mekselina — Anlaşılmıyor şey değil birader. Ne İnönü'nün ne de Bayar'ın resmi var. Sadece Atatürk'ün ki asılı.

Tebernuş — Tuhaf şey.

Yemliha (Başını avuçları arasında sıkarak) — Yarabbi deli olacağım. Kim iktidarda bari sen söyle.

Kefestatayyüş — Hay Allah kahretsin ne kadar aptalız. Şuradan bir gazete alalım, her şey belli olur.

(Hep birden sevinçle bağırsırlar) — Yaşa be. Nasıl da düştü nemedik.

II. MECLİS

EVVELKİLER ve MÜVEZZİ

Yemliha — Gel oğlum al şu 5 kuruşu da bir Ulus ver.

Gazeteci (Uzatılan 5 kuruşu hayretle bakarak) — Bey baba, nedir bu?

Yemliha — Tanyamadın mı, 5 kuruş.

Gazeteci — Bırak babalık bu açmazları, beş kuruşu gazeteyi nerede gördün sen?

Yemliha — Ya kaç para vereceğiz?

(Gazeteci, anlaşılmaz bir homurtu içinde uzaklaştıktan sonra, bağırarak) — Sen bilmem neyini aç da onunla alay et!..

III. MECLİS

EVVELKİLER

Yemliha — Ulan ne çıkmaza girdik, anlaşılmıyor gibi değil.

Mekselina — Durun durun. En iyisi yürüyerek Eminönüne, oradan da köprüden karşıya geçelim. Artık bir tanıdığa rastlamaktan başka yol yok.

TABLO V.

EMİNÖNÜNDE

Yemliha — Aman Allahım, ne görüyorum. Bahçepazarına bakınız. Bombalanmış!..

(Hep birden dehşet içinde bağırsırlar) — Yarabbi bu ne hal?

Mekselina — Ben size demedim mi, muharebe olmuştur diye.

Yemliha — Haklıymışın kardeşim. Bak buradaki binalar da yıkılmış.

Estağfurullah, emîn olunuz çok ciddiyiz.

Yolcu (Şaşkınlığını yenmeğe çalışarak) — Pekiy öyle olsun. 1958.

Tebernuş — Teşekkür ederiz. Malûm ya, ihtiyarlık.

(Yolcu hızlı hızlı uykular. Berikiler hemen gazetenin üzerine atılırlar) — Bak bakalım ne yazıyor?

Tebernuş — Yahu, baksanıza, neler var. Sanayi Bakanı Samet Ağaoğlu'nun beyanatı diyor.

Mekselina — Evet, evet, Başvekil Adnan Menderes İstanbulda...

Ay o ne, Sağlık Bakanı Dr. Lütfi Kırdar'ın beyanatı. Aaaa... Neler görüyorum Yarabbi. Bütçe müzakerelerinde Sebati Ataman, yapılan muazzam işleri övdü. Ya şuna bakınız. Bern Büyük Elçimiz Prof.

Gökay, vazifesi başına döndü. Birader gel de içinden çık. Bizim Samet Ağaoğlu'nun Bakanlığına baksan, Demokrat Parti iktidarda sanırsın. Kırk yıllık Halk Partili Gökay'ın Büyük Elçiliğine baksan, Halk Partisi iktidarda sanırsın. Allahım sen aklımızı muhafaza et.

Şazenuş — Sebati Ataman'ı ben tanırım. Halis muhlis Halkçıdır. Hiç Demokratlar iktidarda olsaydı, yapılan işleri över miydi?

Yemliha (Kaldırma çökerek) — Anlaşıldı, anlaşıldı. Demek ki, muharebe dolayısıyla koalisyon yaptılar. Baksanıza Lütfi Kırdar da kabinede, Samet Ağaoğlu da. Demek ki İnönü, Adnan Menderes'i Başvekil yaptı, o da bir iki arkadaşından fazlasını alamadı.

Tebernuş — Tevekkeli her şeye zam yapılmamış. Zavallı Demokratlar, bu koalisyon içinde eski gidişi önleyememiş olacaklar zahir. Ekseriyet herhalde gene ötekilerde kalmış.

Şazenuş — Desene bütün ümitleriniz gene suya düştü.

Yemliha (Boş gözlerle gazeteye bakarken birden canlanır gibi) — İşte bakınız şu habere «Belediye Meclisi bu hafta suyun metre kübüne 20 kuruş zam teklifini inceleyecek». Zavallı Demokrat Parti, seni böyle içlerine alıp eriteceklerini de mi görecektik?

Tebernuş — Bakın... Bakın. Kıbrıs hakkındaki tezimizi İngilizlere iyi duyurmuşuz, anlatan da Nihat Erimmiş. Demek o da Hariciye Vekili olmuş. Ah bu İsmet Paşa, ne kurt politikacı birader. Tutuyor hem Adnan Menderes'i Başvekil yapıyor, bir kaç arkadaşını da yanına almasına izin veriyor, ondan sonra yok Lütfi Kırdar Sağlık Bakanı, yok Nihat Erim Hariciye Vekili... Vallahi hâlâ uyuyor muyum, uyanık mıyım farkında değilim.

Mekselina — Doğrusu bu hal hepsinden korkunç. Demokratlarımız, hâlâ muhalefette kalsaydılar, hâlâ çırpıp çabalaşaydılar, bu kadar üzülmezdim. Ama Halk Partisi içinde eriyip gitmek... Yazıklar olsun.

Yemliha (Ağır ağır ayağa kalkar) — Haydi arkadaşlar mağaramıza dönelim.

Tebernuş — Evet evet, hemen.. Hem de bu sefer hiç çıkmamak üzere...

Bedii FAİK «Dünya»

Milletlerin Güldükleri

Tecrübeli boksör!

Joe Louis'in meşhur maç hikâyelerinden biri de şöyledir. Tony Galento isminde bir şampiyonla yaptığı bir maçta Joe bir hayli dayak yedi ve bir ara aldığı bir sağ kroşe ile yere düştü. Hakem başına gelip saymaya başladı ve daha:

— Bir... der demez Joe yerinden fırlayıp tekrar dövüşmeğe başladı ve kaç defa yere düştü ise, hepsinde de güç halle fırlayıp adamın üzerine atılıyordu. Ara verilip boksörler köşelerine çekildikleri vakit, Joe'nun meneceri:

— Deli misin Joe, dedi. Ne diye öyle hemencecik yerinden fırlıyorsun. Sana öğrettiğim gibi hakem dokuz diyene kadar yerde yat-sana...

Joe:

— Yaa... diye bağırdı, yatayım da o zaman zarfında o, istirahat etsin, değil mi? (Amerikan)

— Beyefendi, büronun sı-caklığı mükemmel, o ka-dar ki, insanın yarı çıp-lak çalışacağı geliyor!.. (Amerikan)

İlmî bir toplantı!

Chicago Üniversitesinin ileri gelen profesörleri toplanmışlar gayet ilmi bir münakaşa yapıyorlardı. Herkes fikirler ileri sürüyordu. Sonunda, bu gibi münakaşalarda ekseri olduğu gibi, iş bir çıkmaza girdi ve âlimcikler ortaya atılan bir sorunun cevabını ancak ansiklopedide bulacaklarını anladılar ve topluca kütüphaneye gittiler. İçlerinden biri masa başında oturan kâtime yaklaşıp:

— Affedersiniz, dedi, sizde Ansiklopedi Britanik var mı?

Kâtip gözlüğü üzerinden bakarak:

— Yok, dedi. Ne öğrenmek istiyordunuz?.. Bana sorun. (İngiliz)

✱

Görünür mü, görünmez mi?

Genç kadına apandisit ameliyatı yapılmıştı. Baygın halde yatağına yatırıldı. Yavaş yavaş kendine geliyordu, gözlerini araladı, yanında ayakta duran doktora sordu:

— Aman doktorcuğum acaba dikiş yeri gözükecek mi?

Doktor biraz düşündü ve:

— Sinyora, dedi. Bu husus tamamen size bağlıdır. (İtalyan)

Sair — Saçlarım mı hoşunuza gitmedi? Pekiy, sarıya boyatayım isterseniz!.. (İtalyan)

Antika koltuk!

Genç kadın, komşusunun evinde gördüğü antika bir koltuğa hayran oldu:

— Allah aşkına şekerim, bu model 1732 mi, 1875 mi, yoksa, 1900 mü?

Ev sahibi:

— Yok camm, dedi. Yıldız mobilya mağazasında 1200 lira!.. (Belçika)

Lâf olsun!

Bir ziyafette genç bir kızın yanına düşen yaşlıca bir adam konuşma mevzuu olsun diye sordu:

— Evlenmeği hiç düşünmüyor musunuz?

Genç kız gözlerini iri iri açtı:

— Düşünmek lâf mı? dedi. Müthiş endişe ediyorum! (Fransız)

— Ressamlığına diyecek yok ama, elin çok ağır!.. (Alman)

Sarhoş mantığı!

Üç sarhoş evlerine dönmek üzere Londra'nın meşhur, iki katlı otobüslerinden birine binmişlerdi.

Birinci katta birer yer bulup oturdular. Fakat biraz sonra sarhoşların biri:

— Burası çok kalabalık, ben sıkıldım, dedi ve yukarı kata çıktı. Fakat aradan bir kaç dakika geçmeden geri döndü:

— Burası kalabalık ama, hiç olmazsa canımız emniyet-te arkadaşlar! Yukarıda şöför yok! (İngiliz)

✱

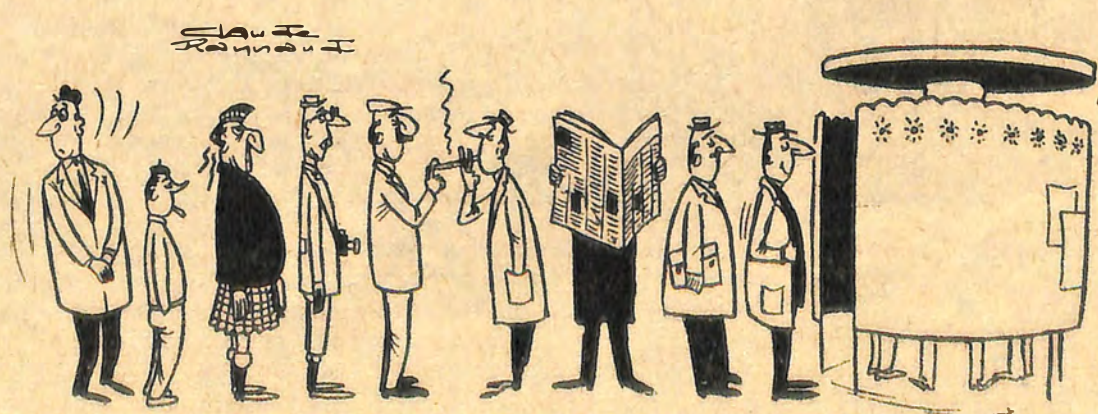
Boşuna değil...

Eve döndüğü zaman, kocasını büyük bir muhabbetle karşıladı:

— Benim canım kocacığım. Ne kadar yoruldu ve acıktın kimbilir, değil mi? Şöyle nefis bir çorba, güzel bir et yemeği ve şarap, üzerine de esash bir tatlı(yemek ister misin, şöyle bakayım?

Adam, bikkın bir tavırla başını salladı:

— Karıcığım, o para cebimizde kalsın da bugün evde yemek yiyelim... (İtalyan)

YAZISIZ!..

(Fransız)

FASIL I

(Sahne: Roma'da bir sanatkarın stüdyosu)

— Jorj, seni o kadar seviyorum ki!

— Canım benim, biliyorum, biliyorum. Ama neden baban bu kadar anlayışsız ve inatçı!

— İçinde kötülük yok ama, onun gözünde sanat delilikten başka bir şey değil. Onun için varsa yoksa bakkallık. Benimle evlenirsen aklıktan öldüreceksin sanıyor.

— Hay Allah belâsını versin! Sanki adamın içine doğmuş. Niçin, niçin şöyle bol para kazanan bir bakkal olmadım da kabiliyetli ama meteliksiz, yiyecek ekmeği olmayan bir heykeltıraşım ben!

— Ümitsizliğe kapılma Jorj. Merak etme bütün bu peşin hükümlerin izi bile! kalmaz. Yeter ki sen 50 bin dol...

— Ne 50 bin doları Allah aşkına, çocuk musun nesin? Ben bu ay oda kirasını bile veremedim.

FASIL II

(Sahne: Roma'da bir ev)

— Boş yere çeneni yorma delikanlı. Sana karşı hiç bir kötü niyetim yok, fakat kızımın sırf aşk yüzünden meteliksiz biri ile evlenmesine asla müsaade edemem. Ona ne verebilirsin ki?

— Evet fakirim, bunu inkâr etmiyorum. Fakat sorarım size şöhet az şey mi? Arkansaslı sayın Bay Bellamy Amerika heykeli çok beğendi. Benim bir gün meşhur olacağımı söylüyor.

— Saçma, o Arkansaslı eşek de neden anlar! Şöhet dediğin nedir ki, yenir mi içilir mi? Asıl mühim olan yaptığın işin piyasada fiyatıdır. Şu ucubeyi yapmak için üç ayını harcadın, fakat ona 100 dolara bile müşteri bulamıyorsun. Hayır delikanlı, hayır, ya bana 50 bin dolar gösterirsin ve kızımın evlenirsin, yahut da kızım öbür tâlibi ile evlenir, anladın mı? İşte sana parayı bulmak için 6 ay mühlet. İyi günler delikanlı, bah-tın açık olsun.

— Eyvah ben şimdi ne yapacağım?

FASIL III

(Sahne: Stüdyo)

— Ah Con dostum, çocukluk arkadaşım, ben dünyanın en bahtsız adamıyım.

— Budalânın birisin.

— Her şeyimi elimden aldılar! Amerika heykelimden başka sevecek bir şeyim kalmadı! O bile mermer soğukluğu içinde bana acımıyor. Ne kadar güzel, ama ne kadar kalpsiz.

— Sersemin birisin.

— Ah Con...

— Saçmalayıp durma! Hani parayı bulmak için sana 6 aylık mühlet vermişti?

AMERİKAN MİZAHINDAN

Kapitol'deki VENÜS

★ Yazan : MARK TWAIN ★

— İstirabımla alay etme! Değil altı ay, altı asır bile olsa ne faydası olur ki! Altı ay benim gibi, adsız, sermayesiz, dostsuz bir zavallıya ne yapabilir?

— Sersem, korkak! Çocuk! Parayı bulmak için 6 ayın var! Halbuki buna beş ay bile yeter.

— Sen çıldırdın mı?

— Altı ay yeter de artar bile. Sen işi bana bırak, sana bu parayı ben bulacağım.

— Ne diyorsun kuzum, bu muazzam parayı sen bana nasıl temin edebilirsin?

— Bu tamamen bana ait bir mesele. Onun için karışmazsan iyi edersin. Bütün işi bana bırak, ama yemin et, ne yaparsam yapayım, karışmayacaksın. Hareketlerime müdahale etmiyeceksin!

— Başım dönüyor, şaşırdım kaldım... ama söz veriyorum.

(Con oradan bir çekiç alır. Evvelâ Amerikanın burnunu kırar. İkinci darbe ile heykelin iki parmağı yere düşer, bir darbe daha kulağının bir kısmını uçurur, bir çekiç vuruşu ile ayak parmakları kopar. Son bir vuruşta sol bacağı dizden ikiye ayırır.

Con şapkasını giver ve dışarı çıkar. Jorj dili tutulmuş, önündeki korkunç yığına baka kalır, sonra baygın yere düşer. Biraz sonra Con bir araba ile geri döner gelir, kalbi kırık heykeltıraşla, bacağı kırık heykeli arabaya koyar, sakın sakın ışık çalarak uzaklaşır, kalabalık caddede kaybolur gider).

FASIL IV

(Sahne: Stüdyo)

Jorj kendi kendine konuşur.

— Bugün tam saat 2 de altı ay doluyor. Ulu Tanrım bu ne acı böyle... Bütün ümitlerim boşa gitti! Ölse de kurtulsam! Dün akşam yemek yemedim. Kahvaltıda ağzıma lokma sokmadım. Lokantanın önünden bile geçmiyorum. Kunduracı tehdit eder, terzi para diye asılır. Ev sahibim beni kapı dışarı edeceğini anlatır! Hey Tanrım, ne talihsiz bir adamıyım ben! O mahut günden beri de John'u görmedim. Zavallı Meri beni gördükçe tath tath gülüyor ama, babası olacak herif, değil konuşmamıza, bana bakmasına bile izin vermiyor! A... A... Ka-pı-yı çalan da kim? Kim bana gene eziyet etmeğe geliyor? Muhak-

kak şu Allahın belâsı kunduracıdır... Giriniz!...

— Afiyettesiniz inşaallah efendim, Tanrı bahtıyarlığınızı arttırsın. Efendimizin yeni ayakbılarını getirdim, Paranın ne önemi var efendim... Zatinıza hizmet etmek benim için büyük şeref... İyi günler efendim...

— Hay Ulu Tanrım, acaba dünyanın sonu mu geldi? Pabuçları kendi getirmiş. Parasını istemiyormuş! Kral huzurundan ayrılır gibi iki büküm yanımdan çıkıyor! Yeni siparişlerimi bekliyormuş! Ne günlere kaldık! Anlamadım gitti doğrusu! Giriniz!...

— Affedersiniz bayım, yeni elbiselerinizi getirdim de...

— Giriniz!...

— Rahatsız ettim, kusura bakmayın efendim. Fakat bu yer size hiç de uygun değil, onun için size aşağıdaki daireyi hazırladım.

— Giriniz!...

— Bankadan geliyorum efendim. Bir müddet evvel maalesef kesmek mecburiyetinde kaldığımız kredinizin gene muteber olduğunu bildirmek isterim. Eğer size başka bir hizmette...

— Giriniz!...

— Evlâdım, asil oğlum benim, kızımı sana verdim gitti! Bir kaç dakika sonra burada olacak! Allah ikinizi de bahtiyar etsin! Bir yastıkta kocarsınız inşallah!...

— Giriniz!...

— Jorj sevgilim, kurtulduk. — Ah Meri canım benim, kurtulmasına kurtulduk ama, bu iş nasıl oldu anlamıyorum.

FASIL V

(Sahne: Roma'da bir kahve)

(Bir grup Amerikalı oturmuş bir taraftan gazete okur, bir taraftan tercüme ederler:

Fevkalâde bir keşif: Bundan 6 ay kadar önce bir kaç seneden beri Romada oturan Amerikalı Bay Con Smit, Campagna'da, tam Scipio ailesinin mezarının yanı başında ufak bir arazi parçasını Prenses Borghese'in iflâs etmiş bir akrabasından satın alır; sonra da tapu dairesine giderek bu araziyi, fakir bir heykeltıraş olan arkadaş Jorj Arnold üzerine kaydettirir. Bunu arkadaşına yapmış olduğu bir zararı karşılamak üzere yaptığını anlatır. Üstelik bütün masrafı kendisine ait olmak üzere orasını imar ettirmeğe kal-

kar. Bundan 4 hafta kadar önce arazi üzerinde çalışılırken, pek fevkalâde bir heykel bulunur. Romanın sahip olduğu binlerce sanat eseri içinde hemen hemen bunun kadar güzeline rastlamak imkânsızdır. Heykel gayet güzel bir kadını temsil etmektedir. Fakat maalesef uzun yıllar toprak altında kalmaktan zedelenmiş. Böyle olmasına rağmen, insan yüzüne baktıkça heyecanlanıyor. Bunun, dizden aşağı sol bacak, sağ ayak parmakları ve bir elin iki parmağı kırılmış. Bunlar hariç, heykel için iyi muhafaza edilmiş denilebilir. Hükümet derhal işe vaz'iyet ederek, sanat tenkitçilerinden, antikacılarından ve büyük rütbeli kilise adamlarından müteşekkül bir komisyon kurmuş. Bu komisyonun vazifesi, heykelin içinde bulunmuş olduğu arazinin sahibine ödenecek meblâğı tesbit etmek. Bütün mesele dün akşama kadar gayet gizli tutulmuştur. Dün gece heykelin bir Venüs ve Mi lattan evvel 3 üncü yüzyılda yaşamış meğhul bir sanatkarın eseri olduğuna oy birliği ile karar verilmiş. Bu heykelin dünyadaki sanat eserlerinin en mükemmeli olduğuna inanıyorlar. Gece yarısı son bir toplantı yapılmış ve Venüs'e 100 milyon franklık bir değer biçilmiş. Roma Hukukuna göre Campagna'da bulunan her sanat eserinin yüzde ellisine hükümet sahiptir. Bunun için yapılacak şey Bay Jorj'a 5 milyon frank ödeyip heykele tamamiyle sahip olmaktır. Bu sabah Venüs heykeli Kapitol'e dikilecektir. Öğleyin de komisyon sanatkarın evine giderek Papa emrile kendisine 5 milyon altın frankı teslim edeceklerdir).

Koro halinde sesler — Buna talih derler.

Başka bir ses — Baylar, Romada kazılar yapmak üzere bir komisyon kurulmasını ve maddi bakımdan komisyonu destekliye-

bilmesi için Wall Street (*) ile rabıtası olmasını teklif ediyorum.

FASIL VI (Sahne: Roma'da Kapitol - 10 sene sonra)

— Meri bak bu dünyanın en güzel heykeli, sık sık adını duyduğun meşhur Kapitol Venüsü. Bütün kırıkları Romalı sanatkarlar tarafından tamir edilmiş. Bu işte çalışmış olmaları bile onlara şöret sağlamaya yetti. Burası ne acayip yer. On sene önce burada meteliksizdim. Böyle olmasına rağmen bu muazzam sanat eserini Romaya kazandırmakta büyük yardımım olmuştur.

— Meşhur Kapitol Venüsü, 10 milyon altın değerindeki heykel bu mu?

— Evet.

— Ah Jorj ne kadar güzel!

— Evet hakikaten çok güzel. Ama sen onu evvelden görmeli idin. Con Smit onun ağzını burnunu parçalamadan görmeli idin. Ah Con, benim kurnaz, zeki, asil dostum, saadetimizin kurucusu Con. Bu aksırık da ne, çocuk boğmaca oldu galiba. Ah Meri, çocuk bakmasını ne zaman öğreneceksin!

SON

Kapitoldeki Venüs hâ â orada. Eski sanatı temsil eden en güzel heykellerden biri. Bir gün gelir de yolunuz oraya düşer, karşısında hayranlık duyarsanız, sakın bu hakiki hikâyeye keyfinizi kaçırmayın. New-York'ta Syracuse yakınlarında «Taş olmuş Dev» in bulunduğunu duyarsanız aklınızı başınıza toplayın. Onu oraya gömen hokkabaz size muazzam bir para mukabilinde satmağa kalkışırsa sakın almayın Papa'ya gönderin.

1869

Bu skeç, New-York'ta «Taş olmuş Dev» sahtekârlığı ortaya çıktığı zaman yazılmıştır.

(*) Wall Street... New-York' a Borsanın bulunduğu sokak.

Hayat dediğin...

Mr. Hess Miami'nin en büyük otellerinden birine ihtisamla girdi. İsmi söyledi. Kâtip:

— Buyurun Mr. Hess, dedi. Telefonunuz üzerine size bir oda hazırladık.

Mr. Hess:

— Oda mı? diye gürlledi. Ben meşhur Jack Hess. Bir odada kalacağım ha! Bir kat isterim!

Kâtip, ellerini uğuşturdu:

— Başüstüne efendim, dedi.

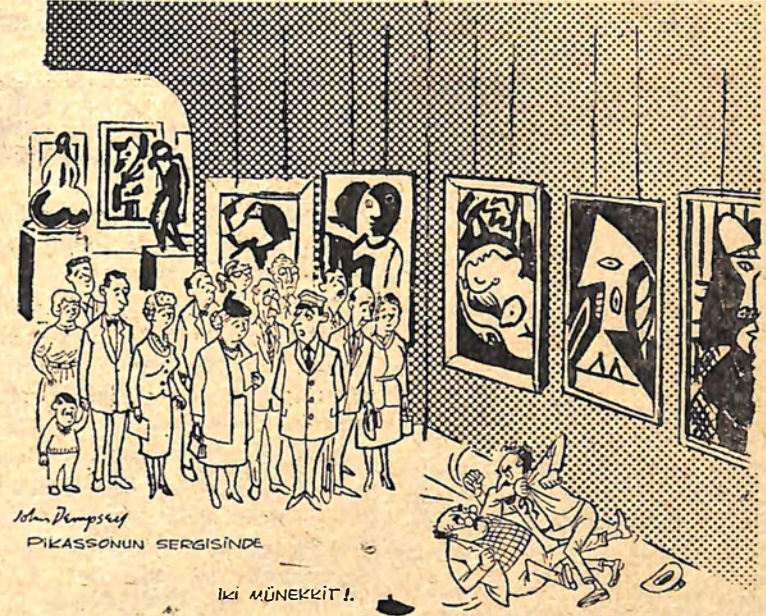
Karşısındakinin şakası olmadığını anlamıştı. Beriki ilâve etti:

— Karnım da çok acıktı. Bu cenabet otelin yemek salonu nerede? Çabuk, herkesi dışarı çıkarın, yemek yerken gürlütiye tahammül edemem.

Dedikleri yapıldı. Yemekten sonra Mr. Hess, denize girmek istedi. En iyi kabineyi hazırlamalarını ve plâjı boşaltmalarını emretti. Herkes plâjdan çıkarıldı. Mr. Hess denize girdi, çıktı. Altın gibi kumlara uzandı, bir sigara yaktı ve gerinerek:

— Oh! dedi, hayat dediğin böyle olur. Biraz da param olsaydı! (Amerikan)

Dünya Karikatürleri

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 2 —

Aman yarabbi! Ben bu yaveleri dinliyecek adam mıyım?..

Gözü kör olsun bu yağmurun... Ve yok olsun o talih ki, beni bu yerlere düşürdü!

Bir akşam... Bu kaçınıcı akşamdır, onu diyemem... Yine böyle tezgâh başındayız. Devamlılığımıza mükâfat olarak Mastori Pandelinin, eskimiş zeytinyağında kızartıp meze diye sunduğu sıska balıkları geveliyoruz.

Birden, İzzeti efendi, ağzındaki lokmayı çiğnemedi yuttu. Önünü ilikledi... Kapiya doğru atıldı; dışarıdan geçen birisine, yerle beraber, kandilli bir temenna çakarak, seslendi:

— Allah ömürler versin, velinimetim! Mehcuru iltifatınızım!.. Bir gün buyurulsa da, ziyareti âlinize şitaban olsam. Allah şahit son derece göreceğim geldi. İştia-kım çiğersuz bir raddeye vardı, efendimiz!.. Baş üstüne!.. Elemri emriküm velinimet!

Mastori Pandeli, benim şaşkın bakışlarımdan, içimde hasıl olan merakı anladı:

— Buna Papeloğlu derler... dedi. Kasabanın eşrafıdır. Astığı astık, kestiği kestik. Bundan bütün hükümet erkânı korkar. Kaymakam, karşısında eli bağlı durur. Bizim İzzet efendi (İzzeti diyemiyordu) onun akıl hocasıdır.

Daha çok artan bir merakla kapiya kadar koştum. Papeloğlu geçmiş gitmişti. Arkasından görebildiğim kadarını tarif edeyim: Orta bir boy, sarı samur yakalı, siyah çuha bir palto, kalın ve kirli bir ense, kapkara bir fes, onun altında yine kapkara, karga tüyünü andıran saçlar, paytak bacaklar, kalos kundura...

Ve öyle bir çalım ki... İşte bütün varlığı bu adamın, o çalımında...

İzzeti efendiyi, terbiyeli bir av köpeği gibi peşine takmış, yürüyordu.

Sabah, alaturka saat on bir.. Devlet gemisinin kumandan köprüsü olan (Babiâli) uyanıyor.

Sadaret dairesine çıkan mermer merdivenin üst başında dolayan nöbetçi asker derin esnedikten sonra, elindeki martini pencereye dayayarak, setresinin arka cebinden çıkardığı tabakadan bir cigara sarıp yakıyor.

Vazife esnasındaki bu lâubali-

soracak?.. Tüfeğin dayalı durduğu pencereden, alaylı takım zabitanın horultusu duyuluyor.

Karşıda, tekkenin bahçesinde, meraklı şeyh efendinin Denizli koroğu, tecvitle okuma temrini yapar gibi, medleri uzata uzata ötüyor.

Babiâlidin Divanyoluna çıkan ve Sirkeciye Vezir iskelesine inen caddenin üzerinde bir kaç tane çöpçü hem kaldırmı süpürüyor, hem de şakalaşıyorlar.

Köşe başındaki kiraathanede, gece nöbeti tutan hafiyeler, kırmızı fesli başları, mermer masaların üzerinde kıvrılmış dirseklerine yaslı olduğu halde uyku kestiriyorlar.

Amedî, beylikçi ve teğrifat-ı divan-ı hümayun odalarına ileten koltuk kapı aralanıyor. Başında ibiksiz bir gecelik fesi, ayağında bir çift takunya ile bir siyah çuha pantolon, arkasında bir yamalı mintan, kara sakallı, göbekli bir odacı, sahanlığa bir mangal getirip bıraktıktan sonra tekrar içeri dönüyor.

Çiğ kömür yığınının, saç borunun içinden, çatırdıyarak etrafa saçtığı kıvılcımlara, biraz ötedeki nöbetçinin aldıracağı bile yok. Onun vazifesi, yalnız dışarıdan

gelip de Babiâliye girmek istiycek bir kimse olursa, buna karşı koymak. Zira zaman acayip. Ansızın bir baskın yaparak, idareyi ele geçirmek gibi hainane maksatlar güden nankörler olabilir. Her gün, gazetelerin «Tebliğati resmîye» sütununda, bu kabil fesat erbabı hakkında verilmiş kararlar eksik değil..

Halbuki, yangın, İstanbul, hattâ Babiâlinin bile alışkın olduğu bir şey. Ateş, nihayet cürmü kadar yer yakar. Allah zeval vermesin. Bir Babiâli daha yapılr. Hem de eskisinden âlâ. Evrak gelince, kul yazısı değil mi? Bir daha yazılır. Devair, ilâ maşallah kâtip dolu. Hepsî de bombos oturuyorlar. Birazcık çalışırlar.

Hem bir mangaldaki ateşler çatırdama ile, hemencecik yangın çıkacak değil a!.. Koltuk kapının üzerinde rahmetli Tuğrakeş Keremî efendinin bergüzârı bir «Ya Hafız» levhası durup duruyor. Ateş bu levhadan korkar. Nah! İnanmazsanız bakın: Kıvılcımlar, bu yana değil de eski (Basiret) matbaasının kırmızı badanalı duvarlarına doğru savruluyor.

Orası keşke yansa! Bu (Basiret) denilen gazetenin sahibi Ali

efendi, Abdülhamit Han efendimizin mübarek rızayı hümayunlarını rencide edecek yazılar yazmış heriftir. Namık Kemal haininin adamı, yadağı diye bilinir. Matbaası nice yıllardır kapalı durup duruyor. Dikkat edecek olursanız, çift kapı halkalarının bir ip ile birleştikleri noktada kirli bir kâğıt parçasının sallandığını görürsünüz. Üzerinde kırmızı balnumuna basılmış bir de mühür vardır: Nezaret-i Umur-u Zaptiye!

Şişman odacı sahanlıkta bir daha gözüktü. Elinde tuttuğu, içi süprüntü dolu farası merdivenlerin dibine boşalttı. Mangalı aldı, içeriye götürdü.

Odalar hazır. Kahve ocağı da öyle. Birazdan, erkenciler birer ikişer sökün ederler. Her biri, masasının başına geçer geçmez, evvelâ alındaki, sonra da fesinin kenarındaki terleri mendille siler silmez, seslenecektir:

— Bana bir köpüklü kahve!

Bazıları bu kahveyi içmekle gerçekten bir ihtiyaç tatmin ederler. Geldikleri yer uzaktır. Ta oradan yaya gelmişlerdir. Bu kadar külfet bir fincan kahveye değer. Lâkin bazıları da vardır ki, hiç bir lüzum duymadıkları halde, mahza bedavadır, mirî malıdır diye inandına içerler.

Filhakika, Babiâlide, en büyüğünden en küçüğüne kadar bütün memurların kahve paraları, Sadaret müteferrikasından ödenir.

Her akşam, memurlar dağıldıktan sonra, kilitsiz tahta sandıklar içerisinde alt kata indirilen evrakı mühimme, hamal sırtında tekrardan yukarıya çıkarılmış, yerli yerine konmuştur.

Saat iki buçuk.

(Devamı var)

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selami M. YURDATAP
Adres :
Klodfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Abone: Senelik 27.5 lra
Altı aylık 10 lra.
Basıldığı yer :
ERGAN MATBAASI

SALİH TEKCAN
SPUTNIK

Yazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

8

BULDUM REİS!...SALİH TEKCAN VEREM AŞISINI BULAN ADAMDİ

ATMA ULAN BİZ DE AZ BUÇUK MEKTEP MEDRESE GÖRDÜK... VEREM AŞISINI KRİSTOF KOLOMP BULDU... SALİH TEKCAN AMERİKAYI KEŞFEDEN KAŞİFTİR...

EVET...**SEY**'İ BEN CALDIM VE SALİH TEKCANIN CEBİNE ATTIM...

İSTEDİĞİNİZ OLDU MU? HADI ŞİMDİ BENİ BIRAKIN ARTIK

VAZİYET KARIŞTI ÇOCUKLAR BU SALİH TEKCAN DA KİM?

BAHİ SALİH TEKCAN KİM YAHU?

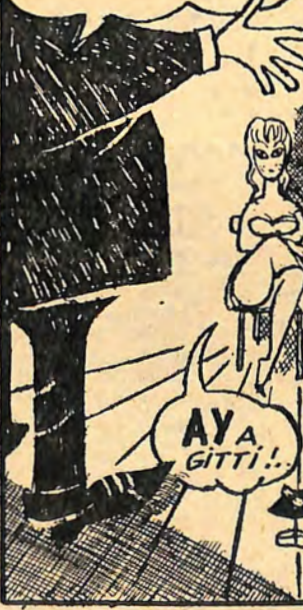
BU İSİM BANA YABANCI GELMİYOR REİZ... DİLİMİN UCUNDA... NERDEYSE ÇIKARACAĞIM

SEN DE ÇUVALLA DİN... AMERİKAYI **CARLY CESMAN** KEŞFETTİ...SALİH TEKCAN ŞEY YAPTI...
SEY

SÖYLE ULAN **SEY**'İN NEREYE GİTTİĞİNİ ANLADIK AMA SALİH TEKCAN NEREYE GİTTİ?

AY A GİTTİ!

EYVAH ŞİMDİ NAPICAAZ?

GELMEZ!...BE-NİM Bİ FIKRİM VAR...ADRESİNİ BULUP MEKTUP YAZALIM...
SEY'İ GÖNDERSİN

GÖKDELEN RÖNTGEN CİHAZINDA SEYRETTİĞİ AÇIKLI MANZARA EFLATUN HURİYE PEK DOKUNMUŞTU...KAĞARALMAZ HAFİYEYE RICA ETTİ...

ÜSTAD!..SEN SIKI HAFİYESİNDİR...SALİHİN ADRESİNİ BUL DA ŞU ADAMCAĞIZLARI SEVİNDİRELİM

KAĞARALMAZ EFLATUNU KIRMADI...KENDİNCE ÖNEMLİ BİR TAKIM İZLERİ TAKİBE DEREK ÇIKTI...

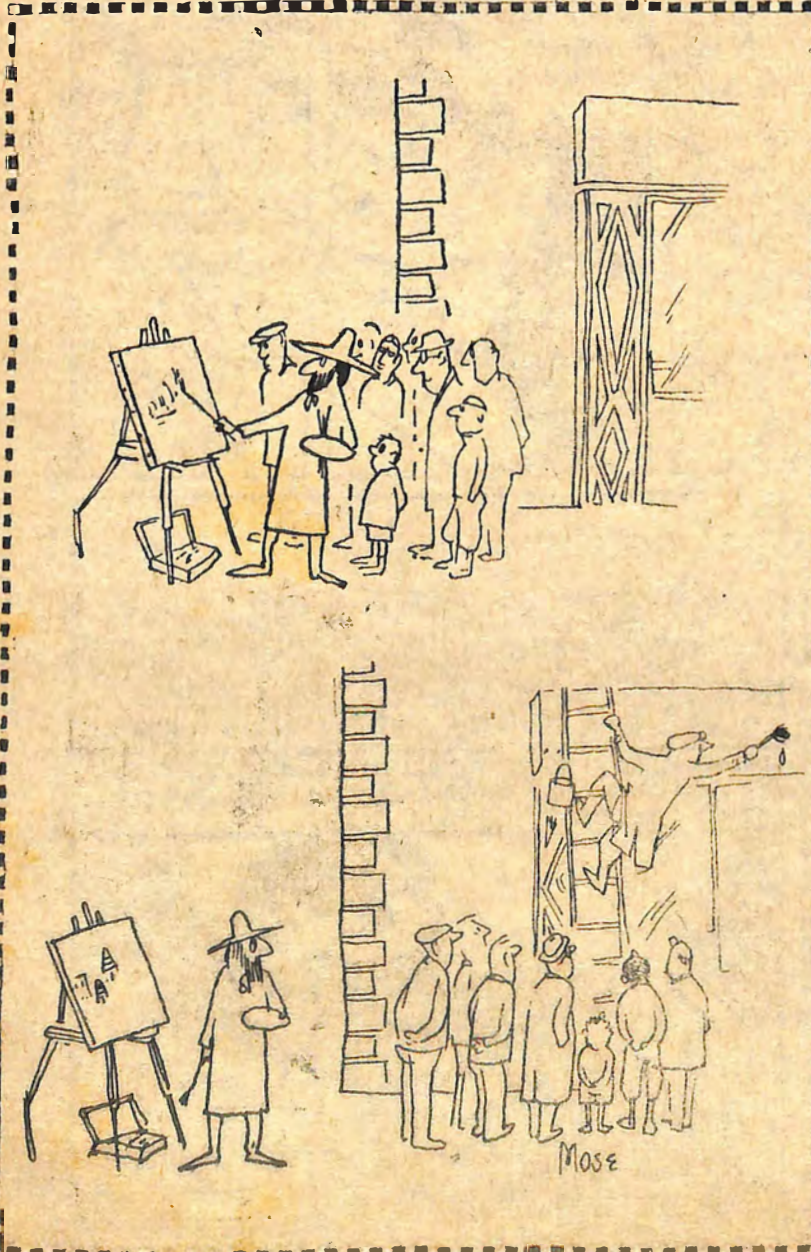

GEL BAK SANA NE DİYCAAM

'NE DİYCAK BAKALIM

SEY'İN NE OLDUĞUNU ANLARSA DÜNYADA GÖNDERMEZ...ZATEN ADRESİNİ NERDEN BULACAKSINIZ

MOSE' un RESSAMLARI

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN

D A İ R E S İ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Getir, beş gram daha yiyebilirim!..

— İtalyan —